

Femeia

ANUL X Nr. 2 1957

Printre harnicii noștri căferiști se află și numeroase femei. Telegrafista Floarea Mateescu este apreciată de toți feroviarulii Gării de nord pentru felul în care muncește. Citiți reportajul: „Cale liberă”

seria: 142, 150.1301-1304
podurile: GROZAVESTI, COLEN
IALOMITA SI PRAHOVA.
cu 5 Km. oră peste ace in
st. BUCURESTI-GRIVITA

ACEST NUMĂR

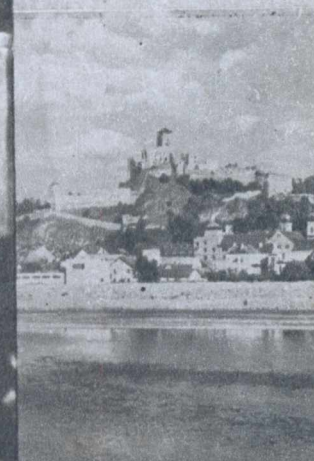
„Și eu o aleg pe mămică...”
UN REPORTAJ: „S-a ridicat
dintre noi”

CRONICA CINEMATOGRA-
FICĂ: „Al 41-lea”

„ȘI PRAVILA NATURII
POATE FI SCHIMBATĂ”. C
plimbare în grădina zoolo-
gică din Sibiu

IMPRESII DIN CEHOSLOV-
CIA: „Dintru copil”

PE UNDE A FOST

"TRECĂTOAREA LUPILOR"

Cu câțiva ani în urmă pușini se încumetau să străbată me-leagurile denumite „Trecătoarea lupilor”, mai ales iarna, cînd haite de lupi coborau din munte și așineau drumul sălbatic și pustiu care urcă șerpuiind din Piatra Neamș spre Bicaz.

Acum, localnicii și călătorii numesc locșorul acesta de pămînt: „Combinatul”. Căci de vreo cîțiva ani s-a întemeiat aici un mare combinat forestier numit „21 Decembrie -- Vaduri”. Buștenii sînt aduși cu plutele pe Bistrișa, iar pe uscat pe valea Tarcăului sînt prelucrați de mașini moderne venite din Uniunea Sovietică.

De „Trecătoarea lupilor” nu mai pomenesc decît cei mai vîrstnici, dar de noua așezare, care s-a înfiripat pe lîngă combinat, locuitorii ei au multe de povestit.

Vă redăm, cu ajutorul imaginilor fotografice cîteva scene din viața lor de toate zilele, o viață simplă și obișnuită pentru anii noștri, ani de cînd poporul muncitor a devenit stăpînul bogățiilor țării.

1. Noi vile construite pentru muncitorii familisti se întind de-a lungul șoselei asfaltate care suie spre Bicaz.

2. Ca și alți zeci de muncitori din Vaduri, merceologul Ion Ștefanov și-a clădit o casă încăpătoare și confortabilă cu ajutorul creditelor de stat.

Îață-l împreună cu soția și fetița sa:

— Se poate, Valerica? Moș Gerilă ți-a adus jucării frumoase și tu nu ești cuminte!

3. La maternitate. Cel mai tîr-năr cetățean de la Vaduri, Vasili-că Popovici. (Se vede că nu prea e obișnuit să fie... popularizat.) E primul născut al unei familii de țărani muncitori din satul Vaduri. Acum nu mai e nevoie de muncă specială de lămurire pentru ca sătencele din jurul combinatului să-și aducă copiii pe lume la maternitatea cea nouă. Cele mai bune „agita-toare” sînt mamele care au născut aici.

4. Într-una din lojile sălii de spectacole de la Căminul cultural din Vaduri, sală care poate rivaliza cu oricare alta din București.

Fata aceasta gingașă și frumoasă e Nuța Butnaru, muncitoare la combinatul forestier (șlai-fără). Pe tînr îl cheamă Ioan Tobîrcea și e manipulant la secția bușteni. Sînt logodiți și în curînd vor întemeia o nouă familie.

— Mult am regretat că n-am ajuns la Vaduri într-o zi de vineri. Și să vă spun de ce: moș Cojoc și mama Cojoc, soția sa, cei mai vîrstnici săt-teni, vin în această zi la cinematograful. Vin îmbrăcați în straiiele lor de sărbătoare și-și ocupă locurile, tacticos și cu gravitate. Au locuri rezervate, locurile 7 și 8, în primul rînd, ca să vadă bine. Faptul acesta simplu mi se pare atît de plin de poezia vieții noastre noi, încît la prima ocazie am să rog un poet să se ducă la Vaduri!

Femeia

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI
CULTURALĂ EDITATĂ DE COMI-
TETUL FEMEILOR DEMOCRATE
DIN R.P.R.

Anul X Nr. 2 Februarie 1957

*La 3 februarie, poporul nostru și-a ales depu-
tații în Marea Adunare Națională.*

*Salutăm din toată inima pe noii deputați! Vom
sprijini strădaniile lor pentru înflorirea patriei,
prin muncă însuflăită pusă în slujba upărării
păcii, a cuceririlor noastre și a viitorului fericit al
copiilor noștri.*

"S-A RIDICAT DINTRE NOI"

*Orașul se întinde, se cațără pe dealuri. La
înălțime și în plină lumină se ridică noile
locuințe muncitorești. Oamenii au devenit
pretențioși, își zidesc case confortabile și nu-și
pot imagina să mai trăiască fără canalizare
și lumină electrică.*

Un adevărat palat — creșa de copii a întreprinderii
— o mărturie a unui alt fel de viață a celor ce creează
bunurile materiale ale omenirii: muncitorii!

Buhuși. Bătrîn târg moldovenesc, unul din acele orașele de provincie în care „nu se
întimpla nimic“.

În ultimii ani orașul a devenit un important centru industrial, în plină dezvoltare.
Întreaga lui viață gravitează în jurul fabricii de postav. Orașul își modifică mereu hotarele;
oamenii își schimbă traiul și gândurile despre lume.

Ca pretutindeni în patria noastră, în ultimele
săptămâni, oamenii muncii din Buhuși au fost
preocupați de alegerile de deputați în Marea Adunare
Națională.

Muncitorii fabricii de postav au propus pentru
sfatul mare al țării pe una din tovarășele lor de muncă,
comunistă Agripina Chișcă.

Cîteva date biografice: tovarășa Chișcă se trage
dintr-o familie de țărani muncitori. Lucrează în
fabrică din 1941. E fruntașă în muncă și secretară a
organizației de bază nr. 16, de la secția preparării
țesătoriei-nord.

Oricît ar încerca un reporter să cunoască un om
tot nu va reuși atît de bine cît o pot face cei cu
care el muncește alături de ani de zile. De aceea le
vom da lor cuvîntul (în pag. a 2-a):

Nicolaie Barcan, șeful secției preparației țesătoriei-nord :

„Sînt peste 10 ani de cînd o cunosc pe tovarăsa Chișcă. Imi place felul ei prietenos și modest, dar îndeosebi dorința ei de a fi mereu în mijlocul oamenilor.

O vreme îndelungată, 4 ani, a muncit ca manipulantă. De cînd a fost aleasă secretara unei organizații de bază a cerut conducerii să fie trecută din nou la mașină, ca depănătoare. Socotea că munca de manipulant îi răpește prea mult timp pentru lucrări de birou, o rupe de oameni, de frămîntările și problemele lor de fiecare clipă.”

Trei dintre cele mai apropiate tovarășe de muncă: Speranța Munteanu, Maria Grigoroii, Tinca Căciulatu.

Ele mi-au vorbit de Agripina Chișcă cu dragostea și respectul pe care-l nutresc tinerii față de prietenii maturi, cu experiența vieții.

Dacă sînt fruntașe în muncă și candidate de partid, ele socotesc că meritul i se cuvine tovarăsei Agripina.

Ce mi-a spus Speranța Munteanu, tînără șefă de brigadă :

„Pentru mine tovarăsa Chișcă e un exemplu de felul cum trebuie să-ți apropii oamenii. Nu o dată ea mi-a fost sfătuitoare și ajutor în muncă.”

Maria Grigoroii: „Visul meu era să lucrez într-o brigadă de tineret. Ea m-a înțeles și m-a ajutat. În brigadă există un control mai exigent, și mai ales ai mai multe posibilități de a-ți ridica neconținut calificarea.”

Tinca Căciulatu: „Îmi deschid inima în fața tovarăsei Agripina ca și cînd aș vorbi mamei”.

Domnica Popa, vicepreședintă a comitetului de întreprindere:

„Agripina s-a ridicat dintre noi. S-a format aici, învășind de la oameni, învășindu-i la rîndul ei. La comitetul de întreprindere vine mereu cu propuneri de tot felul. Nu se dă înlături să ne și... scuture. Mai ales cînd se întîmplă ca la mașini să ajungă materiale amestecate care îngreunează munca oamenilor. Se îngrijește și alt fel de oameni. Ne-a cerut s-o dăm pe Lucreția Cerel numai în schimburile de zi fiindcă femeia e slăbită; a învășat-o ea personal carte pe Victoria Axente, pe care nimeni n-o putuse determina să se înscrie la școala de alfabetizare... Da, Agripina e un om și jumătate!”

Maria Vasile Popa, țărăncă muncitoare din întovărășirea agricolă din satul Lețcana, comuna Racova, vecina Agripinel Chișcă:

„Agripina a crescut sub ochii mei. Și-a crescut tare necăjită. Acasă mai erau 12 copii, iar părinții n-aveau de nici unole. De cînd lucrează în fabrică parcă e alt om, e înțeleaptă, vezi că și noi, bătrînii, o ascultăm. Pină și pe părinții ei i-a lămurit să intre în întovărășire, nu mai vorbesc de alții... că așa e ea, vrea să le meargă la toți bine...”

Nicușor, fiul tovarăsei Agripina Chișcă:

„Și eu o aleg pe mămica... e o mămică bună, bună...”

Sute de oameni ne-ar fi putut vorbi despre Agripina Chișcă. Ea și-a cucerit stima și încrederea oamenilor. Aceștia își vor spune cuvîntul în ziua de 3 februarie, ziua alegerilor.

Noi ne alăturăm celor ce-au propus-o urîndu-i din toată inima succes în alegeri!

Amintirile mele

NOTE DE DRUM
de PAVEL AIOANEI
desene de V. CRIVĂȚ

De la Cluj în sus

De la Cluj în sus, pe drumul Jiboului, spre Baia Mare, ochii plini de curiozitate ai călătorului întâlnesc un peisaj monoton, lipsit de tablouri strălucitoare. Peste tot dealuri la fel de înalte, ogoare sărace cocotate pe

îndemnul la luptă împotriva orînduirii nedrepte scăpăra cu lumini de fulger.

Aceste amintiri cunoscute din lecturile istorice mi-au revenit în minte în timp ce citeam slovele săpate în piatra comemorativă pe care Sfatul popular al orașului Sighet a ridicat-o întru veșnica amintire a luptătoarei. M-am îndepărtat emoționat de acest monument din piața orașului. Dar numaidecît am întîlnit un altul, la fel de evocator. Pe luciul marmurei erau scrise numele unui grup de eroi patrioți pe care fasciștii i-au omorît doar cu cîteva săptămîni înainte de eliberarea orașului de către viteaza Armată Roșie. Aceștia luptaseră cu partizanii împotriva cotorpitorilor nemți. Erau romîni și unguri deopotrivă, poate și ruteni sau șvabi, oameni simpli, dar destoinici și plini de dragoste pentru ținuturile lor natale, pentru frumosul Maramureș peste care cizma lui Hitler apăsa fără îndurare. Aceștia duseseră mai departe lupta Klarei Leövey și a tovarășilor ei pentru libertatea pămîntului pe care îl iubeau.

le aveau au izolat focul, apoi, de la un izvor din apropiere au cărat apă, aruncînd necontenit asupra pălălăilor fierbinți ce tindeau hula-pave să-și continue călătoria lor cotorpitoare. Oboseala, focul, frigul și ploaia rece luptau pe viață și pe moarte cu tineretea și entuziasmul. Și în cele din urmă primele au fost învinge. Pădurea iubită era salvată. Iar cîntecele vesele ale grupului de fete și băieți au continuat nu mult după aceea cu și mai mare voieșie.

Arde pădurea!

...Am părăsit Sighetul pornind pe drumurile primejdioase de munte, către inima acestei țări. Am trecut pe lângă muntele Tiganul pe a cărui spinare m-am încercat cu voie bună puterile numai pentru a mă putea bucura de vederea unei pietre: Piatra Neagră. Ea se înalță pe platoul din vîrfurile acestui munte neguros, majestuoasă și nepăsătoare în fața intemperierii naturii, stăvilind cu deopotrivă putere și crivățul și austrul ce se hîrjonesc în aceste locuri cu sălbatică furie.

Nu mult după aceea mi-a fost dat să asist la o întîmplare emoționantă. Mai mulți tineri din Sighet, fete și băieți, printre care Vasile Popan, Florica Farkas, Francisc

Rehi, porniră într-o excursie luînd cu ei merinde și voie bună. Pădurile au răsunat multă vreme de cîntecele și glasurile lor tineresti. Dar pe neașteptate, ca de obicei în pădurile Maramureșului, s-a stîrnit furtuna. Un trăsnet dezlipit din înălțimea norilor a despîcat în zig-zag văzduhul abătîndu-se cu iureș de foc asupra unui gorun cu creștetul cuprins de uscăciunea bătrîneții. Pînă în adîncul rădăcinilor stejarul a fost cuprins de flăcări. Și din această imensă torță se împrăștiu scînteii, ce amenințau să cuprindă în flăcări totul din jur. Tinerii excursioniști n-au pregetat o clipă. Cu cuțitele și toporiștile ce

Pășunea Ilenelor

Am continuat drumul. După cîteva coline am zărit o așezare omenească. Era comuna Remeti. Un sat maramureșean obișnuit, cu căsuțele mici, risipite ici-colo, cu biserica a cărei turlă se ridică subțire spre cer asemenea unei uriașe sulite pe care un ciudat cavaler medieval a înșipt-o de sute de ani în mijlocul satului. Aici am întîlnit pe Ileana Pasemciuc și Ileana Codrea, două femei nespuse de vioaie și vesele. Multă vreme au fost însă negurate de gînduri grele: colectiva lor ducea lipsă de pășuni. Asta o împiedica să-și mărească ferma zootehnică. Cele două Ilene au destelenit o pajiște ce nu folosea și defrișînd și un mic lot de pădure au dat colectivei o nouă pășune pentru fiște. Bineînțele ajutate de toți ceilalți colectivști. Acum Ileana Pasemciuc și Ileana Codrea sînt nespuse de mîndre de ideea lor, iar pășunea se va numi pentru totdeauna „Pășunea Ilenelor”.

„Taie sfoara”

Trecînd prin comuna Vadul, situată chiar la confluența rîurilor Iza și Mara, am aflat despre o frumoasă petrecere a tineretului organizată de U.T.M. Suflotul petrecerii au fost Lenuța Rusu și Ioana Mănilă. Sărbătoarea lor s-a desfășurat în acordurile orchestrei, în sunetul paharelor ciocnite, a glumei și a hohotelor de ris. Lenuța Rusu a inițiat un joc cunoscut, se pare, în părțile acelea: „Taie sfoara”. Despre ce este vorba? Între doi stîlpi este legată o frînghie pe care sînt atîrnate cele mai variate obiecte, ca lampioanele

înălțimi — toate acestea în contrast cu bogăția livezilor și pășunilor.

De cum treci însă de Baia Mare, în fața privirilor se deschide o altă lume, sălbatică, necunoscută și plină de farmecul ineditului. Dealurile aici sînt mai voinice, mai impunătoare. Printre ele țîșnește cîte un pisc cărunt de munte, asemenea unui păstor grijuliu cu turma sa. Este ținutul al cărui nume are o rezonanță ciudată: Maramureș. Poate că vije-liosul rîu Mara, împreună cu fratele Oltului. Mureșul, să fie nașii acestui minunat loc. Aici e țara legendelor și a basmelor cu eroi populari, plini de curaj și puteri nemăsurate, care înving totdeauna forțele negre ale răului. Aici este țara cavalelor și tulnicilor ce sună în zilele de vară pînă în amurg.

Veacuri de-a rîndul pădurile acestea cu prăpăstiile lor abrupte, cu peșterile și hățișurile lor au protejat revolta poporului, a omului împilat de stăpînire. Austria, Ungaria și apoi roșatul Romîn au avut de luptat continuu cu flacăra răscoalei care mocnea meru în aceste ținuturi necunoscute îndeajuns de oamenii stăpînirii. Pe dealuri, nu o dată au ars focurile răscoalei și nu o dată haiduceii urmăriți de putere și-au găsit aici ascunzișuri, unde zăvoii stăpînirii nu știau să se descurece.

Pe aici, în anii revoluției din 1848 își zorea pașii Klara Leövey, una dintre cele mai de seamă fiice ale nemulțumirii poporului împilat. Cuvîntul ei a răscălit multe inimi, a luminat multe minți; iar mai apoi, în focul luptelor, mîinile ei de soră și mamă au alintat rănilor. Puterile și hăitașii împăratului au încercuit-o totuși în anul 1851. Împreună cu o bună tovarășă de luptă, pe numele ei Blanca Telocki, a fost arestată. Într-o neagră celulă în închisoarea din Kufstein, — Klara Leövey a petrecut cinci ani de zile. Pe zidul umed și negru a scris cu o piatră poate, primele versuri din poezia-manifest ce avea să o publice mai tîrziu, intitulată: „Din închisoarea Kufstein” — poezie în care

la o chermeza: de la păpuși pînă la ciorapii nylon, de la șireturile de pantofi pînă la periuța de dinți. În schimbul unei mici sume plătite la „casă” (unde se adună fonduri pentru diferite activități culturale ale satului) orice participant la joc primea niște mingi de cîrpă. De la o anumită distanță, cu aceste mingi se arunca asupra sfurii sau mai bine zis asupra obiectelor. Cînd unul dintre obiecte era atins i se dăruia numai decît norocosului. Cred că nu mai este necesar să descriu hazul și mai ales îndirjirea cu care logodnicii se încapățîneau să ofere iubitelor un cadou atît de greu de cucerit.

Fată vitează

Ei, dar călătorului îi șade bine cu drumul. Am trecut spre Vișeu, ba pe jos, ba în căruță, ba cu trenul, ba în teleguță și după ce-am admirat frumusețile pe care începuse iernii le arunca cu dărnicie peste dealuri și văi, am

poposit în comuna Ruscova. De jur împrejur se înalță gheburile dealurilor pe care, de nevoie, oamenii și-au cățărât ogoarele, ce-i drept nu prea rodnice. Dar livezi și pășuni cît vezi cu ochii! În serile cu amurg cald e îmbătătoare atmosfera sfîrșitului de zi. Spre sate se întorc ciurde numeroase, cornute din rasa brună, care au făcut vestite crescătoriale maramureșene.

Într-o primăvară, organizația de partid din Ruscova a propus țăranilor să-și schimbe viața; să-și aducă vitele la un loc, într-o întovărășire zootehnică. Întovărășirea s-a înființat, ca de obicei, după multe frămîntări, după multe lupte cu vechea mentalitate a oamenilor. Dar, nu despre acest lucru am să vă povestesc. Viața acestei întovărășiri, într-un anumit moment, a depins doar de dîrzenia și eroismul unei fete. Fapta ei a rămas totuși anonimă, pentru că dacă onora dintre eroi le place să se laude cu faptele lor, viteza noastră fată e plină de modestie.

Într-una din zile, ciurda, care încă nu coborîse în sat la iernat, a rămas în paza unei singure fete, utemista Ana Izbuc. Iarna în aceste părți vine dintr-o dată, cu vînt, ninsoare, lapoviță rece! Șulerul viscolului se întetea din ce în ce.

Anei începuse să-i pară rău că baciul o lăsase singură. Coborîseră toți oamenii în sat, în vale. Ia o ședință de partid. Iar în pădurile apropiate au prins zvon hăuliri prelungi atît de cunoscute băstinașilor acestor locuri: lupul sur, o fiară puternică și feroce, în stare să ridice o oaie grasă în dinții lui puternici și s-o răpească ducînd-o în fugă. Cu toate că era înfricoșată, Ana nu și-a pierdut cumpătul. A pregătit șomoioage de paie muiate în petrol, a chemat cîinii de pază și închizînd vitele în ocol s-a pregătit de luptă.

Ademenită de mirosul cald al vitelor, haita s-a apropiat dînd ocol, licărind ochi fosforescenți în întuneric. Cîinii ciobănești, încercăți deseori în asemenea primejdii, i-au pus pe goană. Dar foamea a dat îndrăzneală haitei. A început să se apropie din ce în ce, cu precauție, dar hotărîtă. Anuța a dat foc unui șomoioag și a pornit fugind înaintea agresorilor, cu cîinii îmbărbătați după ea. Dihăniile au dispărut înfricoșate, dar pînă spre ziuă atacul s-a repetat unul după altul, din părți diferite. Anuța a rămas însă de veghe, pîzind cu strășnicie cornutele ce se agitau neliniștite în ocol. Fata își dădea seama că luptă pentru avutul colectiv. Și nu numai atît, ci și pentru izbînda unei idei noi, pentru un nou fel de viață pe care fiecele ar fi putut să-l alunge pentru totdeauna din preajma Ruscovei. Dacă ciurda ar fi fost ciopîrțită de colții înveninați, încrederea oamenilor ar fi slăbit. Fiecare și-ar fi spus poate: „Dacă nu-mi dădeam văcuța la întovărășire...”

Spre ziuă, lupii au plecat cu cozile între picioare, pîrlîți de flăcări, flămînzi și încolțiți de cîinii ciobănești. Ana a oblojit rănile dulăilor, apoi liniștită, după ce-a pregătit

„dejunul” vitelor s-a culcat pe o blană, adormind numai decît. Cînd baciul s-a întors din sat a găsit-o mulgînd vacile și cîntînd de răsuna șapte văi și șapte dealuri împrejur.

Fapta Anuței nu e cîtuși de puțin întîmplătoare. Oamenii acestor locuri au devenit alt fel de cum îi știam din lecțiile școlii anilor trecuți.

Viața nouă ce înflorește în țara Maramureșului a schimbat și oamenii, și felul lor de viață.

In America terenurile sînt mai scumpe ca viața copiilor

Se știe că proprietatea imobiliară are o mare valoare la New York. Iată de ce se construiește mereu pe fiecare bucățică de loc. Iată de ce parcurile, scuarurile, spațiile rezervate copiilor pentru joacă încep să dispară tot mai mult. În locul lor se construiesc blocuri, străzi, șosele. Parcul „Washington” nu mai este, și acolo unde răsuna glasuri și risete de copii trec în goană nebună mașini. A dispărut și spațiul rezervat copiilor pentru joc de la „Wythe and Kent”.

Se poate lesne închipui îngrijorarea mamelor, care văd cum dispar, unul cîte unul, locurile unde copiii lor puteau să respire puțin aer curat și să se joace în voie. (Desigur, nu este vorba de mamele care au vile cu grădini superbe la Long Island sau Westchester.) Ele au înțeles că trebuie să acționeze. Aflînd că direcția „Central Park”-ului a hotărît să transforme unul din spațiile rezervate copiilor în loc de parcare a automobilelor pentru un restaurant de lux, cîteva

Mary WOLFARD
coresp. specială a revistei „Femeia”

sute de mame din cartier au făcut o demonstrație de protest și apoi au înaintat o plîngere la tribunal. În fața atitudinii hotărîte a mamelor, conducerea parcului a trebuit să capituleze.

Totuși acțiunea de desființare a spațiilor rezervate copiilor continuă. Ea pune în primejdie nu numai sănătatea, dar și viața copiilor. Iată un exemplu grăitor în această privință:

În vara trecută, șase copii din strada Marcy (cartierul Brooklyn) au pierit într-un groaznic accident pe un teren unde se construia o nouă șosea. Ei au pierit tocmai pentru că la New York terenurile valorează prea mulți dolari ca să fie folosite drept spații de joacă pentru copii. Șase copii între 6 și 10 ani au fost îngropați sub 25 tone de pămînt ce s-a surpat peste ei. Trupușoarele zdrobite au fost dezgropate doar pentru a fi din nou redată pămîntului, odihnei de veci.

Erau copii de oameni săraci, unii din ei fără lucru. Ei își găsiseră acolo loc de joacă pentru că locuințele lor sînt întunecoase, lipsite de curși, pentru că pe strada lor și în întregul cartier Brooklyn nu există un cît de mic locșor cu puțină iarbă și cîțiva pomi. Groaznicul accident s-a putut întîmpla pentru că șantierul era nepăzit. Nici un paznic, nici un polițist care să păzească de accidente sutele de copii ce-și găsesc de joacă pe aceste locuri periculoase. „Din motive de economie” — spune direcția șantierului. Totuși, cînd sute de mame îngrozite de această tragedie au manifestat de-a lungul șantierului purtînd pancarte pe care sta scris „Apărați-ne copiii cît mai sînt în viață”, au apărut ca din senin sute de polițiști, care au poștit pe femei „să-și vadă de treabă”.

Dar mamele „nu și-au văzut de treabă”. Ele au format imediat un comitet, au strîns fonduri pentru înmormîntarea victimelor. Aflînd că în oraș

sînt alte 20 de șantiere, la fel de periculoase și tot atît de nepăzite, au stîrnit o campanie de protest împotriva acestei condamnabile nepăsări a autorităților pentru viața copiilor.

Mamele din New York cer ca toate aceste șantiere să fie pázite zi și noapte; ele cer să se înființeze spații rezervate și tabere de vacanță pentru copiii lor.

Credeți poate că a fost cineva tras la răspundere pentru groaznicul accident în care au pierit șase copii? Autoritățile, după ancheta făcută, au stabilit că „nu a existat nici un fel de neglijență sau lipsă de control”. Doar o fetiță de 11 ani, care a scăpat ca prin minune de accident, dar ai cărei doi frățiori au pierit sub ochii ei, a căpătat un șoc nervos și strigă într-una că ea e de vină, că ea ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de copii.

MUNCITOARELE DEZBAT HOTARIRILE PLENAREI

INTR-O FABRICĂ FRUNTAȘĂ PE RAMURĂ

La Filatura Românească de bumbac, întreprinderea mare, cu mii de muncitoare. Sirena dă semnalul de încetare a lucrului din schimbul I. Grupuri, grupuri, muncitorii se îndreaptă spre locul întâlnirii. Numărate femei, care abia și-au schimbat veșmintele de lucru; multe fete tinere, dintre cele care locuiesc la câmpia pe a căror haină mai stau încă animate scamele de bumbac.

Din partea comitetului ordonană de partid, tovarășe Steia Enescu, președinta Comitetului Femelor Democratice din R.P.R. face o amplă expunere a hotărârilor care desurg din lucrările plenare din decembrie 1956.

S-a aprit apel îndelung asupra succeselor obținute de întreprinderea F.R.B.-ul a obținut drapelul de fruntea pe ramură de producție ce o înlocuiește a strădaniilor muncitorilor în luptă pentru ridicarea productivității muncii, pentru economii.

La cuvânt s-au înscris mai multe muncitoare. Plecă să se referea la un aspect din munca lor sau la un altul, o idee comună răzbătând din spusele lor: ideea că noul hotărâri sînt deschizătoare de noi drumuri pentru îmbunătățirea procesului de producție, că noul hotărâri marchează un pas înainte pe drumul tras de partid în luptă pentru ridicarea nivelului de trai al poporului.

PERSPECTIVE LUMINOASE

Cel mai important din tot ce ne-am propus să facem după discutarea rezoluției plenare C.C. al P.M.R. mi se pare faptul că am trecut la profilarea întreprinderii.

După noul profil fiecare unitate va executa o singură operație: prepararea, țesătoria și filatura. Aceasta va duce la o calitate mai bună a țesăturilor și la specializarea muncitorilor.

Experiența câpătată în cei trei ani de cînd sînt directoare și în primul rînd sprijinul întregului colectiv ne va ajuta să obținem succese în ridicarea productivității

muncii și pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață ale muncitorilor din întreprinderea noastră.

Emilia RADU
Directoarea întrep. textile „Răscoala 1907”

DACĂ-I GOSPODĂRIE CHIBZUITĂ...

La fabrica „Kirov” din capitală, muncitoarea frunță Cristina Blăneru a cerut să fie mai bine folosit materialul și timpul de lucru.

„Eu lucrez în secția „ștanț”. La noi, se știe, a fost introdusă de mult gospodăria chibzuită. Cu toate acestea, unii muncitori ștanțează neatent și astfel o parte din material merge la cos. Mai mult, muncitorului i se plătește o dată pentru ștanțat, iar ceea ce merge la cos a secolit drept economii și a trimis din nou la ștanțat și i se mai plătește o dată. Dacă a gospodărie chibzuită, apel chibzuită să fie...”

Și mai am ceva de spus. La noi în secția te levesti la tot pasul de tehnicienii și maștrii. Le-am cerut nu o dată să instaleze mașina de egalizat că fac muncitorii condiții la singura care funcționează. Nici pînă azi nu s-a instalat. Eu cred că ar trebui să fie imediat redată producției”.

DE ZIUA ARMATEI SOVIETICE

Omennic

de P. PANFILOV

(POVESTIREA A FOST TRIMISĂ REVISTEI „FEMEIA”)

A fost găsită de ostașii sovietici la Sveihat, lângă Viena, aproape fără viață, întinsă pe podea într-o baracă murdară, cu grații de fier. Vîntul năvălea înăuntru, răvășindu-i părul și aruncînd mucuri de țigară din colț în colț.

Un dulău stătea la căpătîiul ei și urmărea mișcările soldaților, cu ochii scâpărînd spre femeia de alături. Lîngă ea se afla și o sticlă cu apă, astupată cu un cocoloș de plîne.

— Asta este treaba unor criminalii spuse un ostaș, apropiindu-se de femeie, dar se opri îndată cînd văzu dulăul rînjind și cu părul zbîrlit.

— De ce să pierdem timpul... spuse un altul, lăsînd arma în jos.

— Lasă-l, strigă cineva cu glas hotărît... Poate că e vie... Să luăm cîinele de aici. Dacă femeia era moartă, cîinele nu mai stătea aici.

Soldații se apropiară încet, ferindu-se de dulău. Cînd un ostaș întinse mîna să ia sticla, dulăul îl înhăță de braț.

Atunci unul aruncă mantaua peste el, iar altul îl legă.

Femeia rămase întinsă pe podea. Pe fața ei palidă și slabă, cu fălcile ieșite, sprîncenele păreau, deasupra ochilor închiși, mai groase și mai negre.

Se vedea că fusese o femeie zveltă și frumoasă; brațele, întinse de-a lungul trupului, păreau două bețe vîrte în mînci, cu degetele galbene de nicotină, cu urme de mușcătură. Picioarele întinse și, rochia căzută între ele dădeau impresie

sia unui schelet înveșmîntat, cu pielea lipită de oase.

Avea mîinile reci, pulsul aproape că nu mai bătea. Doctorul i-a pus la gură o oglindă, iar oglinda se aburî. Femeia respira.

— E viel! Pe onoarea mea, e viel spuse doctorul cu emoție. Mă întorc îndată; acoperiți-o și stați liniștiți. Am nevoie de puțină apă caldă.

Ostașii, care văzuseră de stîtea ori moartea cu ochii, pășeau acum în vîrfurile picioarelor, nu puteau privi cu indiferență la această faptă sălbatică a fasciștilor.

După cîteva minute, doctorul se întoarse și, turnînd cîteva picături de apă în gura femeii, începuse să observe cu atenție. Buzele stăteau nemîșcate. Doctorul îi mai turnă două lingurițe și controlă pulsul.

Deodată o pleoapă zvlcnî.

— Fraților, e viel spuse cineva cu putere. Se vedea că femeia fusese în-

fometată mult timp și lăsată în frig, singele aproape nu mai circula. Să o învelim într-o manta... Și doi ostași scoaseră mantalele calde și o acoperiră cu grijă.

Toți așteptau cu nălniște ca femeia să-și vină în fire, ca să afle cine este și cum a ajuns acolo.

Între timp, doctorul îi mai dădu încă două-trei lingurițe de apă în care picură și puțin coniac; mușchii gîtului zvlcniră din nou.

O pleoapă se mișcă și se înălță ușor. Se întredeschise și cealaltă pleoapă... Femeia privi țîntă cîteva clipe, și pleoapele se închiseră din nou.

Un ostaș își scoase casca și-i puse steluța în dreptul ochilor. Buzele-l zvlcniră, iar în ochi apărură două lacrimi mari.

— A înțeles și plînge de bucurie...

În fața ostașilor apărî aievea o femeie tină, dîrză și frumoasă, chinată de fasciști. Ce chinuri mari a

trebuit să suporte caracterul acesta mîndru și intransigent! A fost lovită fără cruțare și înfometată; i se pusese în față o sticlă cu apă de băut, dar nu avea voie să întindă mîna și să bea... Un fior trecu pe spatetele ostașilor... Mîinile strîngeau arma cu mai multă putere; creștea ura împotriva fascismului, Femeia a fost trimisă la spital, fără ca ostașii să afle cine este. Dar, după eliberarea Venei, ostașii au vizitat spitalul și s-au interesat de femeia sortită morții de către fasciști.

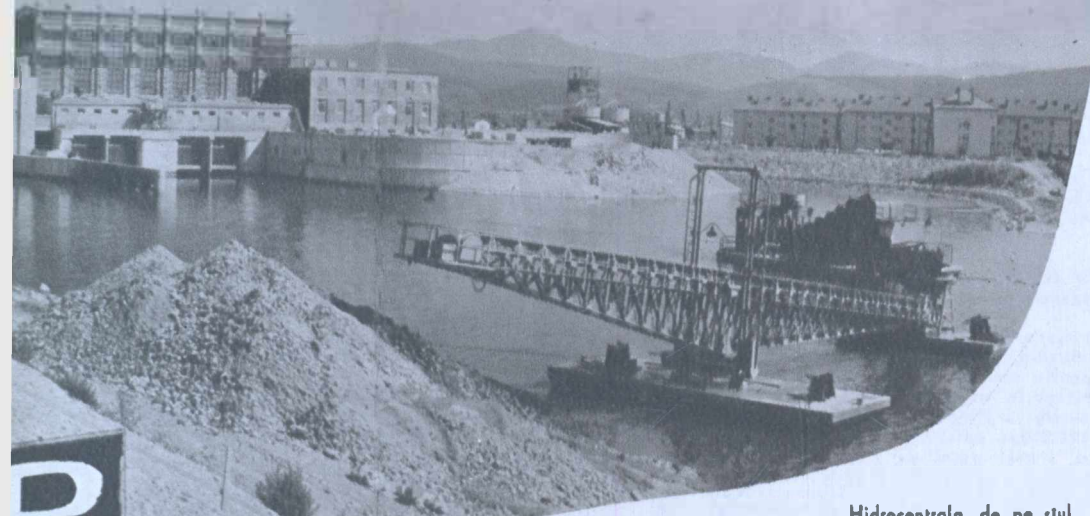
La spital au aflat că după ce femeia și-a revenit, a spus aceste cuvinte: „Romînește” și „Mathausen”. Femeia era romîncă; fusese adusă la Sveihat din lagărul morții „Mathausen”. Spitalul a ajutat-o să plece în patrie, în România.

Apoi n-am mai știut nimic de ea. Dar cînd glasul femelor din lumea întreagă se ridică împotriva războiului, la luptă pentru pace, fără să vreau s-mi

amintesc de lupta pentru eliberarea Venei, cu uzina ei subterană din Sveihat, baraca cu grații și femeia aproape moartă de foame, întinsă pe podea, cu ochii abia întredeschii și înlăcrimați de bucurie, cu un dulău alături, vîntul care intră printre grații tirăvăște părul, vîntură mucurile de țigară, trace prin mîncile în zdrențe, dezgolindu-îmi mîinile, mușcate de cîine și arse de mucuri. M-am bucurat să știu că femeia e vie și puternică, prin frumusețea ei fizică și spirituală, și luptă pentru pace împreună cu femeile din toată lumea.

DIN EXPERIENȚA ȚĂRILOR PRIETENE

Hidrocentrala de pe râul Vah

Soarele de toamnă făcea să strălucească frunzișul rămiu scuturat de vânt, zidurile înnegrite de vreme ale vechii cetăți a Trenčinului. Legenda castelului ale cărui începuturi se pierd în negura vremii, strălucirea Vahului, râu larg și liniștit ce curge la poalele stîncii abrupte pe care se înalță castelul, totul dădea momentului acelula farmecul romantic în care e învăluită întreaga Cehoslovacie.

Dar, dintr-o dată, văzduhul străveziu fu străbătut de un zumzet, care ne readuse la realitate. Cu aripile învîrtindu-se ciudat pe spinarea verze, un elicopter zbura deasupra Trenčinului și în câteva minute ateriză în curtea școlii cu mai multe etaje, a cărei siluetă se detașa elegant din mijlocul celorlalte clădiri ale orașelului. În clipa următoare, o ceată zgomotoasă de copii dădu buzna în curte.

Privii întrebătoare spre însoțitoarea mea.

— Pesemne că astăzi se predă o lecție despre elicoptere, mă lămurii ea, și a fost adus unul pentru ca elevii să-l poată studia.

Din virful turnului în care ne aflam, vedeam clar nu numai întregul oraș, dar și pitoreștiile sale împrejurimi. Chiar în față, ca o ripostă con-

temporană la majestatea castelului, se înalță o nouă hidrocentrală pe râul Vah, se vedeau apol zidurile strălucitoare de albeață a două școli noi, stadionul acoperit de gazon, cu bazine și construcții albe, noi blocuri de locuințe. În fund atrăgea atenția o clădire mai veche, lângă care apăruseră, construite într-un stil asemănător, aripi noi: era maternitatea, pe care am și vizitat-o.

Maternitatea acestui orașel, cu aproximativ 25.000 de locuitori, posedă, în afară de instalațiile și laboratoarele obișnuite, o secție pentru copii prematuri și bolnavi, incubatoare de cea mai modernă construcție. Automobilul cu incubator, care merge și în satele din jur pentru a transporta în cele mai bune condiții prematurii la maternitate, a salvat viața multor ființe plăpînde, născute uneori chiar sub greutatea de 1 kg.

În răstimpul pe care l-am petrecut în Cehoslovacia, din nolanul faptelor pe care le aflam și impresiilor pe care le culegeam, unul revenea și se impunea mereu, cu insistență, conștiinței mele: marea grijă a statului și a poporului cehoslovac pentru copii.

Un spectacol obișnuit pe străzile Bratislavei, capitala Slovaciei, este mulțimea cărucioarelor împinse de femei și bărbați, cărucioare care uneori înaintează în fronturi întregi. Slovacia obișnuiesc să se laude că țara lor ocupă al treilea loc din lume — după India și China — în ce privește natalitatea. S-ar putea ca această apreciere să fie oarecum exagerată. Fapt este însă că în Slovacia se nasc în ultimii ani foarte mulți copii, iar mortalitatea este foarte redusă: 3½% față de 17% cît era înaintea de eliberare.

O mare ușurare pentru mamele care sînt în producție o constituie felul cum este organizată rețeaua de instituții pentru copii. Astfel, de pildă, în majoritatea blocurilor mari se înființează creșe, în care mamele își pot lăsa fără grijă copiii. În același timp, un autobus special, amenajat cu pătuțuri, transportă dimineața sugarii și copiii mici la creșele care funcționează pe lângă întreprinderi și instituții.

Căminele de zi nu funcționează pe lângă întreprinderi, ci pe cartiere, fiind tutelate de Ministerul Învățămîntului. Tot în cartiere, pe lângă fiecare școală, funcționează așa-numitele „drujine”, în care pot lua masa și își pot pregăti lecțiile școlarii în timpul cînd părinții lor sînt la lucru (despre drujine am scris mai amănunțit în numărul din decembrie).

În felul acesta, o mamă care este în producție și care are copii și la creșă, și la cămin, și la drujină îl poate lua foarte ușor acasă, după lucru, căci toate sînt în apropierea locuinței.

„Dětský Dum“

Minunatele poduri aruncate grațios peste apa Vltavei și Castelul din Praga, răsărit în mijlocul parcurilor uriașe, ca într-o poveste, catedralele, muzeele și monumentele, — toate îți lasă o amintire de neuitat. Dar nu despre acestea voi aminti aici, ci despre ceva mult mai prozaic,

dar care în felul lui este și el un monument: un monument al grijii și dragostei regimului democrat-popular pentru copiii patriei.

Pe unul din marile și animatele bulevarde centrale ale Pragăi să află un mare magazin: „Dětský Dum“ („Casa copiilor“). Lucrurile par destul de obișnuite: intrînd pe poarta magazinului, vei întîlni numeroși cumpărători la raioanele de pantofi, serviete sau ghiozdane, jucării și tricotate, saci de blană pentru sugari sau cuverturi de silon (nylonul cehoslovac) pentru plăpumioare, — într-un cuvînt tot ce vrei pentru copil de toate vîrstele.

Dar... să urcăm la etaj.

Printr-un perete de sticlă se zărește o sală mare cu parchetul lustruit și plină de păpuși, cărucioare mici, căluți de lemn, cuburi și ursuleți — o adevărată lume de basm. Aceasta este camera de joc pentru copiii între 3 și 6 ani. Cînd părinții au de făcut țîrguieii în mai multe saloane ale magazinului sau chiar unele curse în oraș, ei își pot lăsa aici copiii în grija educatoarelor.

În noile cartiere de locuit, la fiecare cvartal de blocuri, se amenajează un mic parc de distracții pentru copii: leagăne și balansoare, bănci și scrînciobul.

La expoziția „Slovacia în 1980“ poți vedea prototipul unui cărucior pliant, care cîntărește numai 7 kg și care poate fi, rînd pe rînd, acoperit sau descoperit, cu șine ridicate la capete pentru a se da buța ca pe un cal sauscă-unel pentru mama care citește în timp ce copilul se joacă în parc, sanie etc.

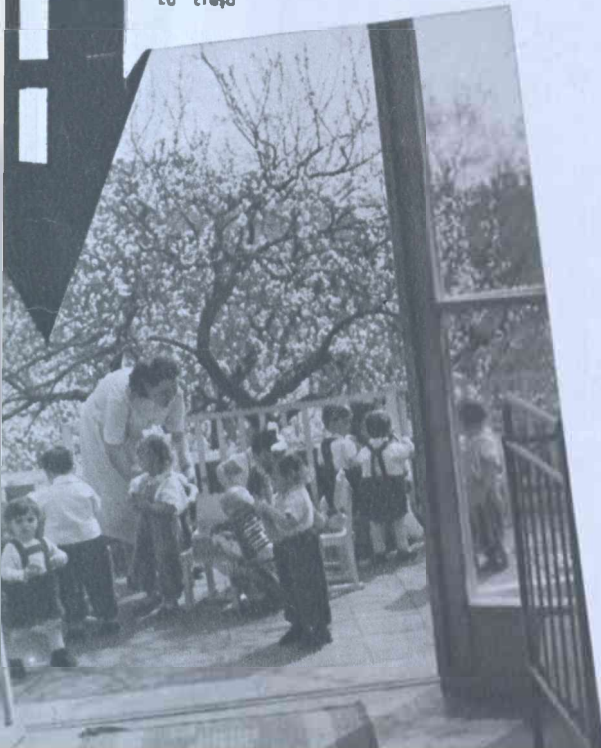
Garajele pentru cărucioare construite în fiecare bloc nou sau rubrica specială de pe lista de bucată a restaurantelor: „mîncăruri pentru copii“, totul îți explică de ce copiii Cehoslovaciei sînt atît de vioi și frumoși, de ce mamele cehoslovace, găsesc natural să-și îmbogățească familia cu cît mai mulți moștenitori.

J. LAMM

Căruciorul acesta pliant cîntărește în total 7 kg și i se pot da felurite întrebunțări

La creșă

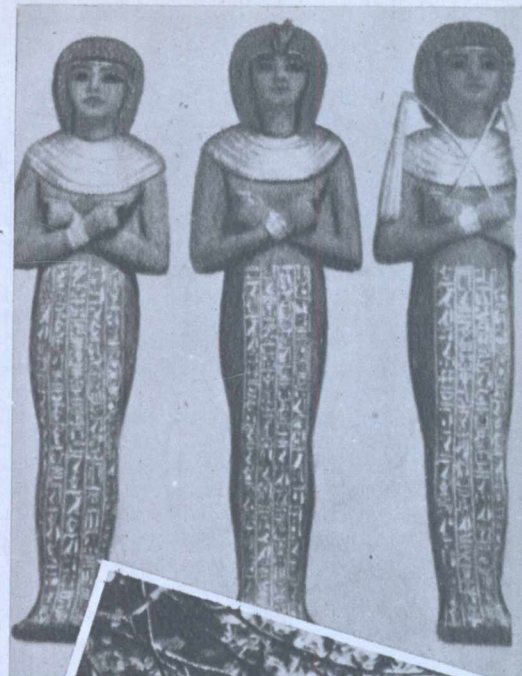

MESAJE DIN DEPĂRTARE

A nul nou 1957 a adus Comitetului Femeilor Democrate, și prin el, tuturor femeilor din țara noastră, multe urări de prosperitate și pace din partea femeilor de peste hotare. Cinci continente sînt prezente pe zecile de mii de cartonașe ilustrate sau în plicurile cu timbre colorate.

„Din partea egiptenelor recunoscătoare către surorile lor romînce”, glăsuiește una din felicitări, ca mărturie a unei prietenii ce s-a sudat în momente grele pentru poporul egiptean. „Citesc cu deosebit interes orice material primit din țara voastră...”, scrie în felicitarea sa o prietenă din Islanda. „În pragul noului an, doresc fierbinte ca toate femeile din lume să se unească și să stabilească relații de prietenie trainice și adînci, care să constituie o pavază împotriva oricăror acte de agresiune”, sună urarea unei prietene belgiene. Cu gânduri asemănătoare, artista Elena Șatrova din Moscova o felicită pe actrița Beate Fredanov din București, muncitoarea Vera Krilova, mecanic de locomotivă, îi urează fericire colegei sale Maria Crișan de la depoul C.F.R. Cluj...

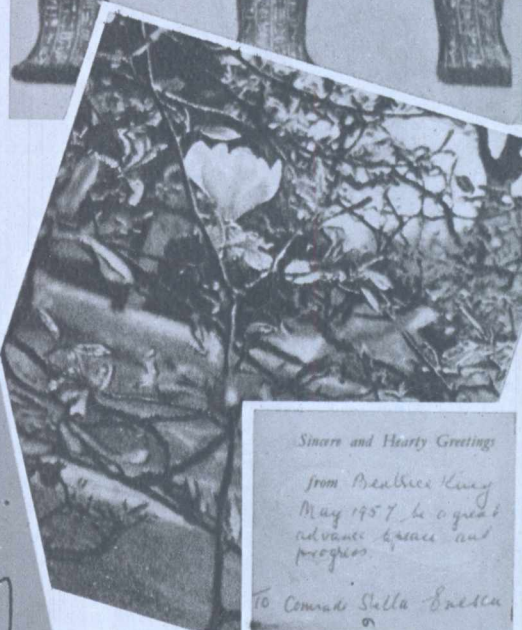
Și astfel, tot mai strîns se înnoadă hora prieteniei între femeile din toată lumea, pentru viața senină a copiilor într-o lume de pace.

От всего сердца поздравляем вас с Новым годом. Пусть крепнет дружба народов во имя мира и счастья на земле!
РЕДАКЦИЯ ЖУРНАЛА «СОВЕТСКАЯ МЕДИЦИНА»

Best Wishes
for
This New Year
Mrs. Anne O'Connell
1957

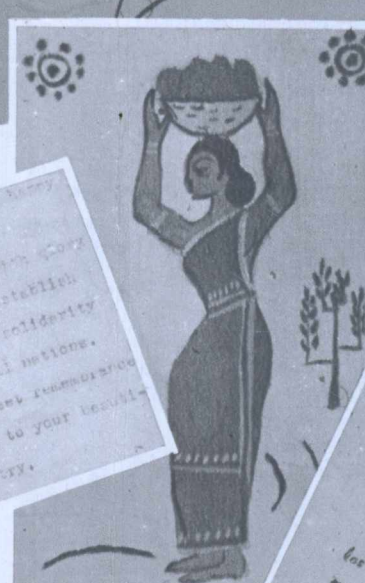
La Fédération Démocratique Internationale des Femmes vous présente, ainsi qu'à votre famille ses meilleurs vœux de bonheur et de paix pour 1957.
S. Cotton

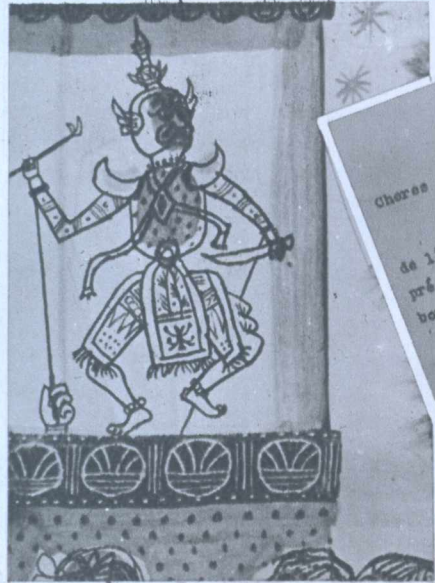
Sincere and Hearty Greetings
from Beatrice King
May 1957, to a great
advance peace and
progress.
To Comrad Shella Buelca

Warmest greetings for a happy New Year. If you be armed with glory in your effort to establish lasting peace and solidarity among women of all nations. With sweet remembrance of my sojourn to your beautiful country.

auguri
da noi donne

Chères amies,
A l'occasion de Noël et de l'année nouvelle, nous vous présentons tous nos vœux de bonheur pour vous et votre nation.
Union des Femmes Islandaises pour la Culture et la Paix
Noël 1956

La Unión de Mujeres de la Argentina saluda a O.D. y a los suyos haciéndoles llegar sus mejores votos para el año 1957.
Aguera que en el año que se inicia se estrechen los lazos que nos unen para asegurar el triunfo de la paz, la democracia, la felicidad de nuestros hijos y de nuestras más caras aspiraciones.
Buenos Aires, To. de enero de 1957.

TELEGRAMS

СЕРДЕЧНО ПОЗДРАВЛЯЕМ ВАС НОВЫМ ГОДОМ ЗЕЛАЕМ НОВЫХ УСПЕХОВ ДЕЛЕ ПОСТРОЕНИЯ СОЦИАЛИЗМА УКРЕПЛЕНИЯ МИРА ДРУЗЬБЫ МЕЖДУ НАРОДАМИ - CENTRALINYI SOVET MONGOLSKIH ZENJSCIN +

DE CE NU SE ÎNSOARĂ PORUMBEIUL

De la o vreme, nimic nu-i mai tihnea porumbiței. Nici apa, nici mâncarea, nici lumina zilei. Devenise tristă și ursuză. Preocupată de un singur gând, care o rodea ca un vierme, se și prostise, parcă nici nu mai știa să vorbească.

Și cum să nu devină așa dacă anul treceau unul după altul, iar viața ei rămânea aceeași? Porumbițele ocelalate, vecinele, prietenele ei, se căsătoriseră, aveau soți grîlulii, copii drăgălași, iar ea rămânea mereu în așteptarea iubitului — un porumbel chipeș și fălos, prăfuit printre ceilalți porumbel.

Uneori prietenele o compătimeau. Atunci porumbița vărsa lacrimi amare și suspina parcă ar fi trebuit să se desvinovățească: „Probabil că așa mi-e dat...”

Să nu credeți cumva că porumbița noastră era vreo sludă. Nu! Altfel țanțoșul de porumbel nici nu s-ar fi uitat la dînsa. Și nici proastă nu era. Altfel porumbelul cel fălos n-ar fi stat de vorbă cu dînsa.

Iar porumbița, biata, era îndrăgostită pînă peste urechi de el, îl iubea așa cum era și n-ar fi vrut altceva decît să-l știe soțul ei. Și el se pare că o iubea. Dar despre căsătorie — nici un cuvînt. Adusesse ea vorba pe ocolite în câteva rînduri. Zadarnic însă. Porumbelul se prefăcuse că nu pricepe. Simțind că nu mai poate suporta chinul acesta, porumbița se hotărî să-l întrebe față în față:

— Spune-mi, dragul meu, tu n-ai de gând să te însori?

— Cine? făcu speriat porumbelul. Eu? Am spus eu vreo-

dată așa ceva? și luă alt capăt de vorbă.

Dar porumbița n-avea de gând să renunțe la hotărîrea ei. Vola răspuns.

— Atunci nu te-or fi lăsat părinții, te pomenești? reveni cu o altă întrebare.

— Pe mine? Doar nu mai sînt un bebeluș! Și-apoi, ei nu se amestecă în viața mea.

— Dar?... Nu ți-ai găsit încă aleasa?

— Aș?... Vorbești copilării.

— Crezi poate că ea nu-i hotărîta?

— Nu! Dacă ar fi după dînsa, știu, aș fi înșurat de mult! simbi cu ifos porumbelul.

— Cuibul și se pare că nu e bun poate? Ți-e teamă poate că n-o să ai unde locui comod?

— Nu. Cuibul e bun, nimic de sis. Și-apoi se poate drege dacă-i nevoie.

— Îți pare rău să renunți la viața de cavalier?

— Nu. Nu-mi pare rău.

— Probabil că nu vrei să ai anumite obligații?...

— Nu de obligații e vorba.

— Bine, dar care-i cauza că nu vrei să te însori?

— Hm... să mă însor?... De ce să mă însor dacă se poate și fără să mă însor?

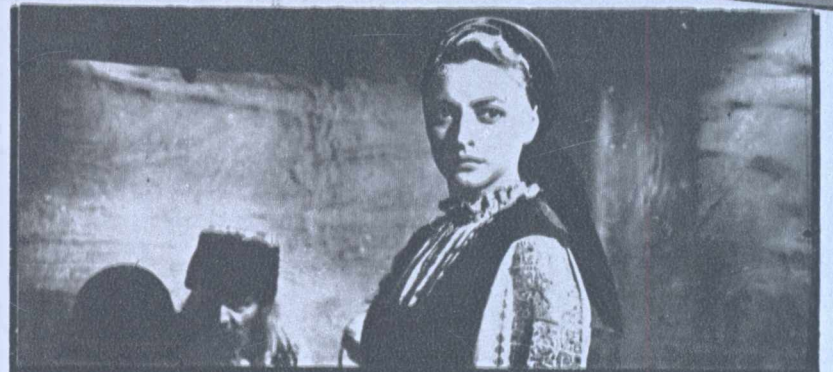
— Dacă asta-i cauza, atunci uite efectul! spuse porumbița mîhnită dar demnă și-și luă zborul.

Porumbelul privi indiferent în urmă, parcă ar fi vrut să zică: „Noroc bun, găsesc eu altă gîscuță — porumbița...”

Ce bine-ar fi fost dacă porumbița nu i-ar fi dat prilej porumbelului s-o considere „gîscuță...”

Ane LUNGU

PENTRU

SCENĂ DIN NOUL FILM ROMÎNESC „MOARA CU NOROC”, REALIZAT DUPĂ CUNOSCUTA NUVELĂ A LUI ION SLAVICI. ÎN ROLUL ANEI: IOANA BULCĂ-DIACONESCU

O scrisoare și un răspuns

Sînt elevă a Școlii medii nr. 3 din Sibiu, în clasa a X-a, dar ceea ce vreau să vă scriu se petrece la Școala medie nr. 1 și, cred, la multe alte școli din țară.

oarecare deosebite între o fată și un băiat.

Valeriana BACIU

DRAGĂ VALERIANA,

Una din orele prevăzute de programa de învățămînt este și ora de lucrări practice. La aceste ore, copiii învață diferite meserii: lăcătușăria, tâmplăria etc. În consecință, și fetele învață același lucru, ca și băieții: să bată cu ciocanul, să taie cu ferăstrăul etc. Cred că nu e bine ca o fată, viitoare soție, mamă, femeie în general, să nu știe să coasă un nasture, să cîrpească un ciorap, să repare o haină sau mai tîrziu, cînd va deveni mamă, să nu știe să coasă scutecele și hăinuțele copilășului.

E adevărat că în clasele I-IV se fac astfel de cre. Dar aceasta nu e de ajuns.

Vă rog să interveniți unde credeți că e nevoie și să se facă

Redacția noastră, găsind sezișarea ta justă și interesantă, s-a interesat la Ministerul Învățămîntului care este situația și a aflat următoarele: la noi în țară, polițehnicizarea învățămîntului se află de abia la început.

Ministerul adună toate propunerile și sugestiile venite de la cadrele didactice și din alte părți în această privință. Direcția metodică-didactică din Minister are în studiu problema educației fetelor în legătură cu înființarea în școli a unor ateliere de croitorie, lenjerie, menaj. Deocamdată, există în unele școli cursuri facultative organizate pentru fete, cursuri predate de mame de gospodărie, de lucru de mîna etc.

Fiecare dintre voi se pregătește pentru o profesie: tehnician sau profesoare, muncitoare sau artistă. — Loate drumurile vă sînt deschise. Există însă o menire căreia, mai devreme sau mai tîrziu, îi va răspunde fiecare dintre voi: aceea de soție și de mamă. V-ați gîndit vreodată că și pentru aceasta trebuie să vă pregătiți?

Veți spune poate că pentru aceasta nu e nevoie de o pregătire specială. Dar iată un singur mic exemplu, care dovedește contrariul. În reportajul nostru din această pagină intitulat „Oriunde te poți simți ca acasă”, două fete s-au prezentat la conducerea căminului, cu difuzorul din perote în brațe. Ce se întimplase? Una voia să asculte muzică, coalaltă să învețe. De aici, cearta. Ce se va alege însă de căminul vostru dacă atunci cînd soțul va avea de lucrat sau de studiat ceva, voi veți ține morțiș să ascultați radio, dacă atunci cînd el va fi obosit, veți vrea neapărat să morgeți la cinema? Din astfel de lucruri mărunte se vor isca nofînțelegeri, certuri, vorbe grele, care nu se vor șterge complet nici după

CUM VA PREGĂTIȚI PENTRU

ce furtuna a trecut și care, adunîndu-se, vor putea duce, la un moment dat, la o viață insuportabilă pentru amîndoi.

Veți fi apoi mamă. Nimeni nu va refuza să vă încredințeze propriul copil, deși un string, de pildă, nu v-ar da nimeni pe mîna fără a avea siguranța că știți să-l mînuțiți. Și totuși, cu cît e mai delicată, mai grea, mai plină de răspundere profesia de mamă! Nu este vorba numai de a ști cum să hrănești un copil, cum să-l înfeși sau să-l îmbrățiși, deși și acestea — ca și restul treburilor gospodărești — trebuie neapărat învățate și făcute, dar e vorba de educația pe care o veți da copilului vostru, de felul cum îl veți pregăti pentru viață și pentru societate. Și în această privință conțoază în primul rînd propriul exemplu: dacă copilul va vedea în casă cinste și hărnicie, respect reciproc, dispreț și condamnare față de minciună și vorbe urite, atunci, cu siguranță, și el se va purta la fel.

Pentru toate acestea, dragi prietene tinere, vă propunem să vă gîndiți: „Cum mă pregătesc eu pentru viața de familie?”. Și, scrieți-ne.

VIAȚA DE FAMILIE?

Știați că...

...opera „Carmen” de Bizet a fost inspirată după nuvela cu același nume a marelui scriitor francez Prosper Mérimée? Dacă vreți s-o citiți, o găsiți în volumul intitulat „Nuvele”.

...povestirea marelui clasic rus I.S.Turgheniev „Prima iubire” a fost inclusă în „Opere” volumul VII.

Deriți să cunoașteți pagini din istoria teatrului românesc? Citiți „Amintiri... Amintiri...” de Lucia Sturdza Bulandra și „Suveniruri teatrale” de N. Niculescu-Buzău.

tinerele noastre PRIETENE

ORIUNDE TE POȚI SIMȚI ACASĂ

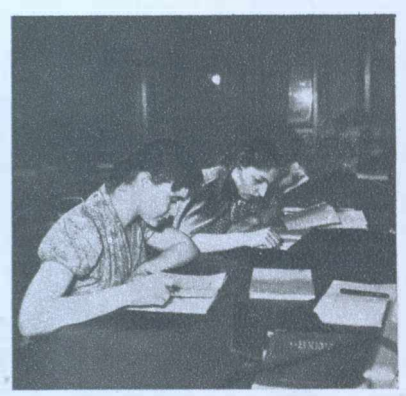
Cînd treceți pe strada Academiei din București, veți zări, peste drum de Universitatea „C. I. Parhon”, un bloc cu 8 etaje, în care domnește o animație neobișnuită. Larva veselă, chipurile tinere vă vor face să ghiciți îndată că sînteți în fața unui cămin studentesc. Da, aici locuiesc 1.200 de tinere, viitoare profesoare, chimiste, juriste. Ne-am propus să le vizităm, să le cunoaștem traiul și preocupările.

„Omul sfințește locul”

Liftul m-a lăsat la etajul trei. Am intrat în camera 24, unde am găsit-o pe studenta Florica Gargală, de la Facultatea de științe juridice. Îndăuntru era cald și foarte curat. Florica, îmbrăcată într-un capot subțire, se odihnea după o zi grea de muncă.

— Mîine mai am de dat un examen. Și am niște emoții... Așa am început să discutăm despre examene, apoi despre ultimele noutăți literare, despre viața din cămin. Între timp a sosit și colega de cameră a Floriciei, studenta Nina Boboc. Florica mi-a prezentat-o drept poeta lor, iar ea a roșit laodă. Dar, pînă la urmă, tot ne-a citit cîteva din versurile ei pline de sensibilitate.

De la versuri am trecut iarăși la cămin și viața lor.

Săliile de lectură sînt mai animate ca de obicei

— Ne simțim aici ca la noi acasă, mi-a spus Nina. Acest lucru îl observasem și eu înainte de a mi-l spune dînsa. Camera 24 e mobilată, ca și celelalte din cămin. Ce-i dă totuși aerul acesta intim, care o face pe Nina și colegile ei să se simtă acasă?

Aici, în fiecare amănunt ghicești mîna unor gospodine pricepute. Servetelele croșetate și bibelourile de pe noptieră, cîrpeța prinsă de perete, scoarțele așternute pe jos, care au fost aduse de acasă, dau încăperii un aspect plăcut.

Florica Gargală mi-a spus: „Statul ne-a pus la dispoziție un bloc modern în plin centru, l-a înzestrat cu mobilier, cu lenjerie, 60% din căministe primesc burză, deci au masă și casă gratuit. Ni se dă caldura, apă caldă, rufărie curată de pat. Restul depinde de noi ca să ne simțim cît mai bine. Este o zicală: „Omul sfințește locul”.

Din păcate sînt și studențe care gîndesc cam așa:

„Noptiera asta e a căminului. Mă costă ceva pe mine dacă uit reșoul pe ea și arde? (Aceasta s-a întîmplat la camera 27, etajul V.) Sau: „De ce să-mi uzez prosopul, cînd mă pot șterge cu perdeaua?” (Obicei practicat în camera 6, etajul IV.) „Ai nevoie de moațe? Ia, dragă, fundițele de la perne”. (În cazul de față nu mai pot cita numărul unei camere și nici etajul — sînt cam multe.)

Difuzorul e de vină!

O veche dorință a căministelor era să aibă aparate de radio. Măcar unul pe etaj, să poată asculta teatru, știri, muzică. Ministerul Învățămîntului le-a făcut un dar de Anul Nou. Căminul a fost radio-

ficat. În seara de Anul Nou, sute de studențe au petrecut revelionul la Casa de cultură și în alte părți, dar multe, mai ales cele jără „cavalieri”, au stat și s-au distrat acasă.

Pînă aici toate ar fi bune. Dar iată că, într-una din zile, la biroul administrației sosesc val-vrtej două studențe din camera 13, etajul V, aducînd difuzorul. Amîndouă se opresc în fața directorului și cer dreptate, fiecare înțelegînd-o în felul său.

De fapt ce se întîmplase? Fiind în toată examenelor, una din fete a oprit difuzorul, dorind să învețe, cealaltă voia însă muzică. Una a închis, cealaltă a deschis, și pînă la urmă l-au smuls din perete. Cam același lucru s-a întîmplat și la camera 27.

Oare difuzoarele sînt de vină?

Dacă ar fi existat mai multă înțelegere, mai mult spirit tovarășesc, studențele respective n-ar fi ajuns la fricțiuni din cauza unor lucruri atît de mărunte.

Despre demnitate și dan

Cele spuse mai sus se leagă de necesitatea desfășurării unei munci sistematice de educație, care să cuprindă aspecte multilaterale. Studențele de azi vor fi mîine profesoare. Dar nu numai profesoare, ci și soții, și mame! Ele ar trebui să fie mai bine pregătite pentru viață.

Sînt studențe care uită de demnitatea ce trebuie s-o aibă orice înărdă fată.

PAULINA URMEAZA LICEUL SERAL

Paulina se angajase în urmă cu un an (în paginile revistei noastre) să-și depășească norma cu 2.000 m de band și să se înscrie la liceul seral.

După cum arată fotografia, Paulina s-a înscris și urmează liceul seral. E în clasa a VIII-a. Cursurile se țin de 3 ori pe săptămîină, cîte 6 ore pe zi. Cum Paulina avea greutăți, căci lucra la urzît, în trei schimburi, comitetul de întreprindere al fabricii i-a dat posibilitatea de a-și urma cursurile. A fost mutată la laboratorul fabricii, unde Paulina lucrează bine fiindcă are cunoștințe de la cursurile școlii medii tehnice de chimie pe care a urmat-o cîteva timp înainte. Așa se face că cei 2.000 m de band au trecut în planurile altor urzitoare.

Și fiindcă era vorba de planuri personale, Paulina mi-a mărturisit că în anul care a trecut și-a mai realizat două mari visuri: a fost confirmată candidată de partid și s-a măritat.

Într-o seară, Constanța Moruzi a fost acostată pe stradă de un celăștean. Au intrat în vorbă, și în cele din urmă ea a acceptat invitația de a-și petrece seara la un restaurant. Au mers împreună, au mîncat și băut, au dansat. Ea nu știa cine e partenerul, el, de asemenea, nu știa cine e fata.

Socolind un avans din partea ei faptul că și-a petrecut o seară împreună cu el, partenerul s-a obrznicit din ce în ce mai mult. Constanța, simțind că se îngroașă gluma, a fugit la cămin, care era în apropiere. „Cunoscutul” ei a avut tupeul să intre după dînsa în cămin, dar acolo a fost oprit de portar. Fiind legitimat, s-a dovedit a fi un negustor de pe Lipscani.

Intrebată de ce s-a dus la restaurant cu un necunoscut, Constanța a răspuns: „Am vrut să dansez!”.

Este firesc ca dansul să placă fetelor, dar unele consideră dansul ca unicul mijloc de destindere.

Mai mult în mijlocul lor

Reiese că gustul pentru un concert bun, pentru un spectacol valoros, pentru o

Florica Gargală și Mimi Lemnaru sînt gospodine pricepute

conferință interesantă nu este suficient format. În această direcție, organizațiile U.T.M. din universitate ar avea de făcut multe. S-ar putea începe, de pildă, cu organizarea vizionării colective a unui spectacol la opera, atît de dorit de studențele din cămin.

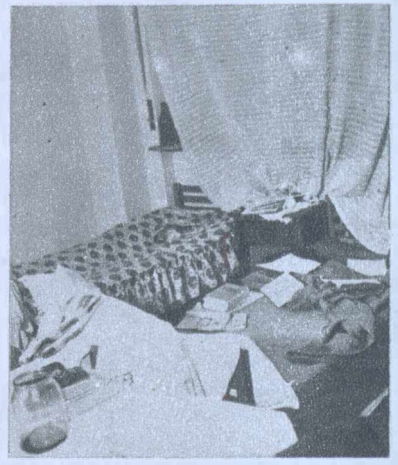
Studențele au nevoie mai des de sfatul profesoarelor în chestiuni de viață, de conduită morală. Acestea vin foarte rar pe la cămin, cunosc prea puțin preocupările fetelor în afara școlii de curs ale universității, se ocupă prea puțin de educația lor comunistă.

Sînd de vorbă cu tov. Maria Strbu, membră în comitetul de partid al universității, dumneaei ne-a împărtășit observația sa că sînt încă multe de făcut în ce privește educația comunistă a studențelor. „Ne vom strădui să cultivăm simțul demnității personale, să le facem conștiente de menirea lor în societate și în viitoarea familie pe care și-o vor clădi”.

Noi credem că, o dată cu începerea noului semestru, munca educativă în rîndul studențelor se va îmbunătăți și că cei în drept vor găsi cele mai potrivite căi pentru aceasta.

E. MORARU

Camera 29 (de serviciu Apostolescu...)

NU E DESTUL SĂ AI OCHI FRUMOȘI

Ninei Popa, muncitoare fruntașă la „Mătasea populară”

Ești tînră și frumoasă. Ai ochi albaștri, nespuse de frumoși. În ei, iubitul tău citește dragostea pe care i-o porți și făgăduiala unei vieți fericite în doi. La fabrică ești fruntașă și harnică. Ce altfel de soție și-ar putea rivni?

Ei bine, cu toate că de fel nu sînt pesimistă, nu cred că veți fi fericiți. Am să folosesc o figură de stil și-am să-ți spun că deși ochii tăi au o atît de aleasă culoare și sînt strălucitori ești ca un om lipsit de vedere. Ai 21 de ani și încă n-ai deschis o carte: n-ai citit un roman, o revistă, un ziar. Recunoști că aproape ai uitat să citești.

Nu-ți dai seama cît de mult te păgubești singură, cu bunăvoie. Lumea ta interioară e o lume sărăcăcioasă și strîmtă. Și dacă asta nu-ți pricinuieste deocamdată neajunsuri, va veni timpul cînd ai să regreti din suflet. Tovarășii tăi de muncă învață, își îmbogățesc cunoștințele lor legate de meserie — te vor lăsa în urmă. Iar soțul tău nu se va mulțumi numai să-i zîmbești șăgalnic. Nu, el va dori să găsească la tine înțelegere și prietenie, un sfat înțelept, un sprijin așa cum nimeni altul nu i l-ar putea da.

Iată, dragă Nina, de ce-ți spuneam că nu e de ajuns să ai ochi frumoși!

MĂRTURISIRI

S-au limpezit apele vieții mele. Tumultul tineretii s-a așternut ca nisipul pe albia lui. Gîndeam că niciodată nimic nu va mai tulbura limpezimea acestor ape.

Și iată, acum, către apusul vieții mele, cînd urmele tineretii cearcă să se reflecte palid în trăsăturile chipului meu, acum, pentru prima oară în viață, am mințit, cuprinsă de panică, de zbuclim, pradă unui simțămînt pe care nu-l pot defini.

În fața mea, îmi suridea puțin neîncrezătoare o femeie tînără și frumoasă.

— E nora dumitale, mamă. Imbrățișează-o. M-am hotărît! Mă însor! Mă privea fericit.

Cuvintele fiului meu îmi sunară ca un verdict: Mă însor. Nici măcar — mă voi însura. Totul a fost hotărît deci, fără știrea mea, fără învoirea mea.

Și doamne! Cîtor mame, la fel ca și mie, cuvintele acestea ale fiului lor nu le-au strîns și lor inima.

Mă uit la el. Da, într-adevăr, fiul meu s-a făcut un adevărat bărbat. Oare cum nu l-am văzut pînă acum? Caut în chipul lui, chipul buclat, cuminte și gingaș al copilului meu.

Îmi vin deodată în minte toate greutățile prin care am trecut să-l cresc, să-l văd mare. Am fost mereu noi doi, tot mereu noi doi! Ela fost pentru mine viață, țel, pasiune, visuri...

M-am simțit, deodată, prădată, înșelată și după ani de muncă destituită pe nedrept din postul meu de mamă. Nerecunoștința se întru-chipase și se-nfățișase acum dinainte-mi, sfidătoare, crudă: era fiul meu.

Îmi imbrățișez nora și o privesc. Cu aceeași privire cercetătoare mă cîntărește și ea. Nu pe furis, ci deschis, senin și necruțător.

Vorbim, zîmbim, glumim, dar ne cercetăm conștinu una pe alta. Ne cîntărim armele, pozițiile noastre de luptă, întăriturile, ne pîndim...

Cu bu urle urfite, silbatică, descopăr puncte slabe în partea inamicului: cîteva încrețituri imperceptibile în jurul ochilor, (cu vremea desigur se vor accentua) un nas cîrn, mult prea cîrn pentru a fi luat la purtare de către nevasta fiului meu...

Dar nu. Să fiu sinceră în fața mea. Desigur mi-e greu, dar trebuie să recunosc. E tînără și frumoasă. Și totuși tineretea, frumusețea, sînt colindători nestatornici. Așa cum au venit, într-o zi vor pleca. Gîndeam astfel puțin întărită de frumusețea nurorei mele, în timp ce zîbeam absentă, ascultîndu-le planurile de viitor. Aici e camera lui. Vor să scoată scrinul. În locul lui, vor să monteze biblioteca.

— Să tragem patul sub fereastră, Zaza, tu ce zici?

Dece i-o fi spunînd Zaza? Sună atît de frivol! Tereza, numele adevărat e mult mai frumos...

Un „nu” categoric din partea Zazel îl oprî pe fiul meu în totul desfășurării planurilor sale. Aștept, ca de obicei, să-l văd aprinzîndu-se ca atunci cînd eu mă opuneam cîteodată dorințelor lui. Dar... fiul meu pleacă capul zîmbind, ascultător. Zaza a triumfat. Zaza are de gînd să răstoarne toată casa!

Stau lîngă ușă și privesc... ascult. Pe mine nu mă întrebă nimeni nimic. Oare nu mai sînt de folos? Atunci... atunci, de nu sînt de folos sînt ... de prisos! Nu, nu se poate! sînt doar aici la mine acasă.

Caut apărarea în fiul meu:

— Lasă mamă, îi spun eu fiului, n-avea grijă,

voi aranja totul. Scrinul lasă-l aici. Pe coridor e igrasie și-or prinde rufele umezeală...

Dar el se opune:

— Îl punem la dumneata mamă, dăm jilțul la pod...

— Nu. Asta nu se poate.

— De ce nu mamă?

— Nu. Nu voi să-l iau de acolo...

Asta a fost cea dintîi ciocnire a noastră. De ce m-am opus? Copiii, ce pot înțelege?! Viața lor e atît de bogată în surprize și a noastră a bătrînilor, e atît de bogată în aduceri aminte... De aici, din jilțul acesta, priveam lungul drumului și-i netezeam cu gînduri bune calea pe unde venea tatăl fiului meu. De aici, din jilțul acesta, așteptam venirea pe lume a fiului meu și-i împleteam danteluri albe cu cîmăflori albastri... pentru el. De aici, prin fereastră îi urmăream pașii mărunți și nesiguri... mai tîrziu, pașii săltăreți de școlar și acum... tot din jilțul acesta, îl aștept pînă seara tîrziu, întoarcerea sa cu aceeași dragoste și nerăbdare cum îl așteptam odinioară pe tatăl lui.

Dar ce știi el, copilul? Îi văd vorbind în șoaptă.

Desigur, își spun: o bătrînă cu toane, în-căpățînată!

Au trecut cîteva luni de cînd fiul meu s-a căsătorit. Din zi în zi în casă, tensiunea e tot mai încordată. Fără voință, am prins un obicei: bombănesc și simt o bucurie absurdă ori de cîte ori pot strecura nurorei mele cîte o răutate. De ce? Dar bine, ea mi-a schimbat fiul! Înainte cînd eram „noi doi”, cînd îl plăcea mîncarea mă lăuda vesel. Acum uită! Uită chiar să-mi mulțumească sau seara să-mi mai spună fugăr un „noaptea bună”.

Este oare atît de greu fiului meu să se aplece cum făcea altă dată, să se aplece peste umărul meu și să mă sărute? Desigur că nu. Dar nu știe, nici nu se gîndește, că eu acum mai mult ca oricînd aștept pașii lui și-l pîndesc, și-l doresc... să se îndrepte spre mine. Aș fi pe deplin răsplătită cu o alinare a lui ca cele din vremi bune cînd eram noi doi. Aș fi fericită. Fericirea m-ar face veselă, veselia m-ar face bună și totul ar fi minunat. Dar el nu vede nimic. Ieră cum părat bomboane și s-a dus cu ele în camera lui. De abia dimineața Zaza mi-a întins și mie pungă să servesc.

— Nu și-a uitat obiceiul i-am spus eu. Înainte, cînd era mic, de cîte ori luam leaful și aduceam o pungă cu bomboane. Apoi cînd a început să ciștițe el, îmi cumpăra el mie. Obiceiul nu și la uitat. Și-a uitat doar mama. Și bătrînelor... le plac dulciurile ca și copiilor.

De la o vreme am început să mă îmbolnăvesc destul de des. Inima, tensiunea... sau mai știu eu ce? Scorneam, inventam, mințeam pentru a atrage atenția fiului meu. Dorința fanatică de a-l vedea iar copilul meu îmi dădea acum la bătrînețe puterea să mint și să mă prefac. Îl vedeam apropiindu-se îngrijorat de mine, mă durea îngrijorarea lui dar mă simțeam fericită. Mă bucuram că fiul meu e iarăși... fiul meu. Devenisem egoistă.

Zaza avea tot timpul unaer plictisit, agasat. Punea masa numai pentru ei doi, mergeau în oraș, ei doi, primeau vizite tot... ei doi. Nici cînd nu e mai dureroasă singurătatea, mai grea, mai apăsătoare decît atunci cînd îți ai copiii tăi, care nu mai sînt deloc ai tăi — și tu, cu ei alături, ești singură, singură și pradă gîndurilor. Ajunsesem că trăiam mai mult cu pozele din album. Cu ele vorbeam, le certam, sau mă sfătuiam.

Hărțuit de certurile din casă, sau de „boala mea” fiul meu devenise irascibil, nervos. Certurile săpau ca un cariu trunchiul solid al căsniciei lor și într-un an trunchiul ăsta ajunsese atît de șubred încît era gata să se frîngă cu totul, dacă într-o zi...

Totul începuse din pricina banilor. Eram învinuită că cheltuiesc prea mulți bani cu bucațele. Furioasă, eu am început să-i înșir Zazel cheltuielile ei cu imbrăcămintea, s-o învinuiesc de snobism, lipsă de gust, de vulgaritate... Ea nu mai contenea de asemenea să-i arate soțului ei toate neajunsurile cu care eu îi înveninez zi de zi viața, micile sicane, birfe etc.

Și în potopul acesta de spirite răscolite îl asmuțeam pe bărbat, una asupra alteia, și el

Dar fiul meu era neînduplecat...

desen de Adriano MIHĂILESCU

destul de enervat de rolul acesta plictisitor de arbitru între mamă și soție se dezlănțuie cu toată furia de mult mocnită în sufletul lui. Îmi arunca în față toate pricinile neînțelegerilor lor și-mi cerea categoric să-i părăsesc.

Deodată toată trufia mea se spulberă. Fiul meu se răstea la mine. De groază m-au cuprins frigurile. Mi-am strâns șalul în jurul umerilor și, zgribulită, am început să tăgăduiesc tot ce spusese înainte. Dar fiul meu era neînduplecat. Îmi cerea să-i părăsesc pentru binele căsniciei lor și să mă duc la un frate al meu din alt oraș.

Singură! O gură de mormânt mi se deschisese parcă dinainte-mi. Am fugit pe ușă și din prag am aruncat o privire Zazel; „triumfă”—mi-am zis, —, hoțo! M-ai prădat de dragoste fiului meu, de mîngîierea lui, de micile lui atenții. Da. Ești o hoțo. În buchetele de violete ce ți le-a dat era și buchetul meu, dar tu mi l-ai luat. Ai-i ai luat și acel „noapte bună mamă”, sau „ce mai faci tu mamă”, tu, tu mi l-ai luat! Hoțo! Nu-i nici o lege pe lume care să te pedepsească”.

Mi-era frig, îmi clănțăneau dinții și tremurul minilor nu-l mai puteam stăpîni...

Mă învîrteam în neștire de la scrin la canapea... Am deschis geamantanul vechi... cu învelișul ros de molii... ce să-mi iau mai întîi? Mi-e tot una... Mîinile nu-s ale mele, ele treblăuiesc în neștire. Nici picioarele nu-s ale mele.

Nu mi-au rămas decît urechile. Ele ascultă, pîndesc... prind fiecare zgomot din casa asta veche. Și toate zgomotele se cern ca prin ciur... Nu... nu-i cel căutat... cel așteptat... nu... de ușa mea nu se apropie pașii fiului meu. Aștept, aștept.

— Hai vino, fiule! Vino! Cearcă și mă-mpacă, nu uita că noi am fost întotdeauna buni prieteni... cum să ne despărțim? De ce? Nu ne desparte nici războiul, nici o altă urgie, atunci de ce? De ce? Știi tu cînd erai mic, parcă ieri a fost, îți spuneam o poveste cu vîrcolaci? Te ascundeai în poala mea să te afli în siguranță. Și atunci de nimeni nu-ți mai era frică. Acum mi-e mie frică, mă-e groază de vîrcolacii singurătății, de vîrcolacii pustului... vino lîngă mine.

Ușa se deschide. Intră Zaza. Dezamăgirea, revolta, durerea mă întăresc. În asemenea clipe, mîndria ți-e singura armă. Înaltă fruntea. Îi caut privirea s-o înfrunt.

Dar ochii ei mă întrebau ceva... stăruitor.

— Ce vrei, ce mai vrei? Ai învins.

Zaza s-a așezat pe geamantanul meu. Șopti ca pentru sine:

— Am... învins... Amară victorie mi-ai dat, n-amă.

Era întîia oară cînd îmi spunea mamă. Nu-mi dădeam seama, îmi părea un sacrilegiu.

— Cum... cum, mă înecam, mă înăbușeam... neputința, bătrînețea de abia acum o simțeam.

— Ne-am luptat, ai învins.

— Nu, mamă... vezi bine. Lupta n-a fost dreaptă... armele tale-s diferite de ale mele. Tu ești mamă, eu sînt soție.

Ascultă-mă. Îmi luase mîna fără afecțiune, fără dramatism sau lingușire. Mă privea în ochi așa cum îl era obiceiul.

Fiul tău e rușinat de fapta lui, de... eroismul lui. E rușinat și... desperat. Nu se arată, dar eu îl simt. Îl cunosc. Dacă tu pleci voi citi în el, în sufletul lui, reproșul mut: „Din vina ta mi-am izgonit mama”. Îți închipui ce fel de viață va mai fi. Mînia ne-a orbit pe amîndouă. Iartă vorbele fiului tău, ele te-au durut mai mult ca toate ocările mele. Știu, fi iubescți.

Mama iubescți pentru că nu poate să nu iubescă și nu cere nimic în schimbul acestei dragoste decît s-o lași să iubescă.

Nu. Nu-mi spune nimic, nu-mi ascunde. E de prisos.

Eram nedumitorită. Bucuria a venit pe neașteptate. Mă neliniștea, mă pune în gardă, mă speria.

Am rămas. O vreme liniștea din suflet îmi era o liniște neîncrezătoare, șovăitoare.

Timpul însă a statornicit această liniște.

Mi-am regăsit copilul... ba nu... ce zic eu? Mi-am regăsit copiii.

"Al 41-lea"

F

ilmul acesta are și el o istorie a sa. În 1920 regizorul Prolozanov a pus pe ecran vestita navelă a lui Boris Lavrentiev „Al 41-lea”. În condițiile de atunci (nu exista cinematograful sonor) era, desigur, greu de redat în toată complexitatea ei drama soldatului roșu Mariutka. Dar iată că, după trei decenți, tînrul și talentatul regizor Grigori Ciuhrai a ecranizat din nou povestirea lui Lavrentiev. El a avut, desigur, față de predecesorul său avantajele cinematografului modern: culoarea, dialogurile, muzica. Nu s vorbea însă numai de asta. Așa cum relevă cronicarii sovietici, Grigori Ciuhrai l-a lucrat după o manieră proprie, însușindu-i un aer proaspăt, cald și tîneresc.

De la prima secvență stîntem introduși în atmosfera războiului civil. Vîntul de iarnă spulberă nisipurile Kara Kumului. Un grup de ostași roșii, cu fețele supte, cu hainele zdrențuite, abia se țîrîs prin pustiu. În acest mic detașament luptă Mariutka. Tînașă excelentă, are la activul ei 40 de albi. Dar la al 41-lea dă greș. Ofițerul alb căruia îi era destinat glonțel e făcut prizonier. E un tînr cu ochii albaștri, frumos, cu o finută mîndră. Comisarul micului detașament hotărăște să-l trimită la statul major al Armatei Roșii, deoarece prizonierul era un trimis al amiralului Kolcah și deținea importante secrete militare. Paza lui i se încredinșează Mariutkai...

Drama Mariutkai se naște din conflictul între sentimentul gîngăș al dragostei și sentimentul datoriei revoluționare.

În ofițerul căzut prizonier, ea vede la început numai un dușman. Drumul prin pustiu, apoi naufragiul pe o limbă pusă de pămînt înșipă în Marea Aral și mai ales boala cadetului trezesc în Mariutka un sentiment de milă, care se transformă într-o puternică afecțiune.

Micul detașament roșu străbate cu greu prin nisipurile Kara Kumului

Sentimentul gîngăș al dragostei crește pe măsura ce fiecare din ei își descoperă calitățile. Pe ofițer îl impresionează frumusețea mînilor a feței, alții de aspră în aparență. Versurile ei naive despre revoluție îl fac să îmbească ușor, puștin ironic, dar s mișcat toți. El admira optimismul ei, credința că într-o zi va fi cullă și va mînuie cu ușurință meșteșugul scriului.

Mariutkai îi plac ochii lui albaștri ca marea, glasul lui tîmbitor, dar mai ales faptul că știe alți de multe. Ea nu se mai satură ascultîndu-i poveștile despre Robinson Crusoe.

Viața pe insula pusă, departe de ciocolul lupiei, îi face să uite un timp că au pornit de pe bariade opuse, le dă iluzia fericirii personale. Cum se împlinșe firea la tînerii ce se iubesc, ei încep să-și facă proiecte de viitor. Din acest moment apar neînțelegerile. Cadetul speră în victoria clasei sale care să-i redea ratul pierdut.

Mariutka dimpotrivă nu-și poate închipui că ar fi cu puștină să renunșe la lupta pentru apărarea revoluției.

...Dar, iată, la orizont se zărește un vas. Amîndoi sînt bucuroși că vor scăpa din această insulă pusă. Vasul se apropie din ce în ce mai mult, și atunci Mariutka

descoperă consternată că în el nu sînt pescari, ci ofițeri albi. Ea își vede tubitul fugînd spre dușmani cu brașele tîrînd. E cea mai amară clipă din viața ei. Îi strîșcă: „Cadet, stai!” așa cum somezi pe orice prizonier care-ți fuge din pază. Biruindu-și dragostea, Mariutka trage drept în șină. Drama Mariutkai este dureroasă, bineînșeles. S-ar putea pune întrebarea: era inevitabilă? După părerea mea, da, deoarece Mariutka și cadetul reprezentau două clase între care exista o prăpastie adîncă. Retinorșii din insula pusă în mijlocul oamnilor, Mariutka și cadetul s-ar fi găsit din nou în tabere deosebite, potrivit cu felul lor de viață și aspirațiile lor.

Tînrul artist Oleg Strijenov, pe care l-am admirat în „Tăunul”, își descoperă de astă dată în întregime marea sa talent. El redă interesant și subtil figura complexă a cadetului.

Isolda Izvișhata este de asemenea tînră. Cu toate acestea s-a dovedit a fi o interpretă valoroasă. Ea redă emoționant naivitatea copilărească a Mariutkai, simplitatea și naturalitatea ei, înfrîparea sentimentelor de dragoste.

Filmul „Al 41-lea” e lîric prin excelență. Scenele de dragoste aduc ceva proaspăt, cald.

B. M.

Mariutka și prizonierul ei

Acarul Zoe Ionescu, de la postul 6

În fiecare zi trebuie manevrate astfel 36 de tre
în fiecare noapte, 40 de trenuri. O mică greșeală și se iese
„carambol“, trenurile se întîlnesc pe aceeași linie față-n
la ac, circulația se închide și are urmări: nu numai pe
Gara de nord, dar și pentru Chitila, Băncasa etc. Între 3
dimineața, trenurile sosesc din 3 în 3 minute, și orice neață
are drept urmare perturbarea întregii circulații. O mică
tîrziere la tragerea în Gara de nord și se produce buscul
oamenii intră în panică, se urcă grămadă. Veronica Nicolau
pe drept cuvînt mîndră de munca ei. Își recunoaște însă o v
că e, cum zice ea, „cam colțoasă“.

Cînd în noiembrie 1956 cei peste 100 de membr
organizației de bază au ales-o secretară, nu știu ce argum
vor fi adus în sprijinul propunerii lor. Un lucru însă e și

CALE LIBERĂ

Gerul atîrnase țurțuri de gheață pe ghivecele de pe stîlpii
gării Ițcani. Veronica, o fetiță de vreo 8 ani, mărunțică,
cu o frunte neobișnuit de înaltă, își tot sufla în pumni
de frig, dar nu se clintea din loc. Tăcănitul telegrafului
care răsuna pînă aici, pe peron, lumea adunată în gară, pufăitul
locomotivei, dar mai ales agitația impiegatului care acuși-acuși
avea să dea „cale liberă“ trenului, exercitau asupra ei un farmec
cărui nu-i putea cu nici un chip rezista.

Ultimele cuvinte fură schimbate cu mecanicul locomotivei,
autorizația de parcurs fu înmînată și iată impiegatul luînd
poziția de drept și ridicînd solemn paleta.

Trenul a pornit pufăind, și Veronica a răsuflet ușurată.
Parcă ar fi fost ea cea care dăduse trenului „cale liberă“.

Impiegatul de mișcare făcu un pas înapoi, dar... se
impiedică de mogildeața ce nu se îndurase încă să se urnească
din spatele lui.

— Ptiu, drace, se supără el. Iar ești aici! Și mă-ta
te-o fi așteptînd cu cumpărăturile sau... iar ai tras chiulul de
la școală!

Veronica făcu stînga-mprejur și o porni în pas alergător
spre școală.

— Parc-ai fi băiețoi, o certa maică-sa, văduvă necăjită
cu 9 copii. Ce cauți tu mereu în gară?

Veronica tăcea, dar venea, credincioasă, în fiecare zi în
gară. Anii treceau. Fu nevoită să întrerupă școala și să intre
ca muncitoare la fabrica de zahăr. Lucra în tură 2 săptămîni
ziua, 2 săptămîni noaptea. Dar în același timp, încordîndu-și
voința, izbuti să termine în particular și 4 clase de liceu. Gării
însă îi rămînea, neclintit, credincioasă.

În 1942, cînd hitleriştili demontară fabrica de zahăr,
ea plecă la București. Își căută și își găsi de lucru la... gară,
a curățatul vagoanelor de marfă. După 1945, după eliberare,
ncepu și ea să urce, încet-încet, treptele unor munci mai de
îspundere. Ajunse funcționară, apoi activistă, dar... visul
rămîne vis... Sau poate ar fi mai corect să spunem că visul
nu rămînea întotdeauna un simplu vis! La 1 ianuarie 1952,
Veronica Bucurei, azi Nicolau, se înscrie la școala de impiegati
de mișcare. Și iat-o la începutul lui 1953 în stația Jilava dînd
„cale liberă“ primului tren... A lucrat apoi în gara Ploești,
poi la București, la Direcția tehnică de formare a trenurilor
„Grivița roșie“, unde lucrează și azi. Se părea că de acum
rice piedici în calea ei luaseră sfîrșit. Dar nu era așa...

Gura păcătosului

Februarie 1956. Noapte geroasă, cu zăpadă abundentă.
la Roșiori și în Bărăgan, cîteva linii se înzăpezesc, trenurile
merg greu, e necesară dubla tracțiune.

— Desigur, dacă la postul 9 a fost de serviciu o femeie,
um să nu se întîmple? Și, conform obiceiului, amenințările
ncepură să curgă. Gheorghe Ciocîrlan, șeful stației, era un
ușman declarat al femeilor.

— În locul unui bărbat
trebuie să muncească 10
femei pentru ca treaba să
meargă, spunea el.

Impiegatul de mișcare
Veronica Nicolau, însă, nu
era dispusă să înghită must-
trări pe nedrept.

— Uite ce e, tovarășe
Ciocîrlan, să pornim lupta
pe față. În tura mea lucrez
singură, în celelalte ture
lucrează cîte doi bărbați. Te
rog să urmărești munca mea,
să vezi ce fac. Eu sînt „ca-
valer“, dacă greșesc cît negru
sub unghie, să mă sancțio-
nezi.

Peste cîteva zile, un
impiegat de mișcare, sărînd
peste un canal, se împiedică
de un sabot, căzu și își frac-
tură piciorul. Făcu o recla-
mație „că conducerea stației
nu ia măsuri pentru preveni-
rea accidentelor, că el a
căzut din cauza materialelor
risipite prin stație“. Și
cum reclamația îl lovea di-
rect, Ciocîrlan, șeful stației,
se înfurie și trecu la „contra-
atac“: „Nu vă e rușine, strigă
el, umblați cu plîngeri, sin-
teți niște mămăligi. O femeie
și lucrează mai bine. Uitați-o
pe Veronica, face cît doi băr-
bați“.

Grăise, vedeți dv.,
gura păcătosului.

În cei 5 ani de cînd
lucrează ca impiegat de miș-
care, Veronica nu a avut nici
o abatere, nu a primit nici
o sancțiune. Și munca nu
e ușoară. Fiecare tren care
vine sau pleacă din Gara
de nord trebuie manevrat
aici, la „formarea trenurilor“,
garat la timp pentru pregă-
tire, controlate echipele de
meseriași care fac reparațiile,
femeile care curăță vagoa-
nele.

„Atențiune, atențiune... peste 5 minute...“
Vocea Profirei Florea răsună limpede

le-a plăcut tocmai faptul că „îi place lupta pe față“, că
„cavaler“, că e, cum spune singură, „colțoasă“.

A plecat un tren din gară...

„Atențiune, trenul 8.005 vine pe linia AE, 2 Atelie
O dată comanda primită, acarul Zoe Ionescu, de la postul
unul din cele mai grele posturi de la „formarea trenurilor“
își face datoria. E acolo, neclintită la post, ziua sau noaptea
Este și ea îndrăgostită de meserie.

— Deservește 16 ace și muncește mai bine ca un bărbat
spune despre ea revizorul de ace, Burciu Ion.

Și nu e o figură de stil. Cum se întîmple uneori, v
zînd-o că muncește fără să crîcnească, de cîte ori lipsea vre

era înlocuit cu cel de-al doilea acar de la postul 6. Se că Zoe Ionescu face față și singură. Până când, într-o zi, arița se îmbolnăvi și fu nevoită să stea câteva zile în spital. rul care îi ținea locul făcu o plîngere: „E un post prea greu tru un singur om” — spunea el. Și așa ieși la iveală că, spre ezbire de celelalte posturi, la postul 6, Zoe Ionescu muncește obicei singură, și se luură măsuri pentru ca acest lucru nu se mai întîmple.

Trenul a trecut și s-a oprit nu departe de postul 9. Acolo st luat în primire de echipa de meseriași care îi face „toa-“ pentru drum. Cînd toate reparațiile sînt făcute, curățenia a, asigurată „calea liberă”, impiegatul Veronica Nicolau că paleta verde. Trenul poate pleca.

mul poate pleca. Impiegatul de mișcare Veronica Nicolau mîinează mecanicului de locomotivă autorizația de parcurs

Intre timp, într-o cabină din Gara de nord, telegrafista eescu Floarea, în fața unei mese pline de telefoane, aparate ese, manipuloare și releuri, cheamă stația Pantelimon: „Cu nr. 138, din București nord, la 12,20, pot expedia ul 8.005, cu plecare regulată din stația București nord?”. Călea e liberă. Ea dă comunicarea impiegatului de mișcare. sînt 5 minute. Într-o cabină alăturată, căptușită cu vată sticlă și cu placaj, în fața amplificatorului plin de comuta-e, Floarea Profira apasă pe un buton. S-a aprins o lumină de, și ea anunță: „Atențiune! Trenul de persoane 8.005 acă peste 5 minute, adică la ora 13, în direcția Ciulnița, ești, Constanța, de pe linia 10”.

Vocea limpede, fermă răsună în toată gara. Peste 5 minute ul a pornit. Pe scara fiecărui vagon, cîte o femeie în uniforma viarilor, cu fanionul galben în mînă, fluieră plecarea.

E o „partidă” de femei condusă de șeful de tren Slujitoru ia. De-a lungul întregului parcurs, șeful de tren va trebui sigure siguranța circulației, să țină evidența fiecărui minut, ecărei întîrzieri. Conductorii de bilete (controlorii), înso-rii de vagoane sînt tot femei. O clipă, în depărtare, se mai e strălucind în soarele de iarnă geamul locomotivei, apoi ul a dispărut în zare, purtînd călătorii spre alte meleaguri

Lumini și umbre

În Gara de nord lucrează încă multe alte femei. În afară casiere, telefoniste, vînzătoare, mai sînt femei veghetori încărcare, scriitori de vagoane, magazineri, avizeri, funcții

pe care înainte le făceau doar bărbații. Iat-o în birou pe Vasilica Manolescu, inginer de economie și planificare a transporturilor. Are peste 40 de ani, e văduvă de 10 ani și are 2 copii. Iar Institutul de căi ferate l-a absolvit acum un an. Cînd a intrat, în 1942, la C.F.R. era manipulantă de imprimare, al doilea post după femeia de serviciu. Azi e inginer. Aceasta este lumina. Dar umbra? De cînd a luat diploma, lucrează pe un post inferior celui deținut înainte. E simplu inginer, iar înainte era șefa biroului de planificare. Așa înțeleg unii să promoveze femeile. Mai sînt și alte cazuri. De ce? Argumente sînt destule: schemă, reorganizare etc. Totuși ar trebui să se facă ceva pentru a se evita astfel de situații.

Se află în Gara de nord o ușă pe care scrie: „accesul bărbaților interzis”. Ați ghicit: Această „discriminare” se face pentru „Camera mamei și a copilului”. Numai că, așa cum arată ea la ora actuală, este departe de a fi demnă de cea mai importan-

rii, precum și tov. Iureș Gherghina, responsabilă comisiei de femei, împreună cu colectivul ei, au ridicat această problemă. Mai rămîne ca administrația să-i dea cît mai curînd o rezolvare.

Cale liberă

Se vor găsi poate unii care să spună: „Iată, reportera a pornit la drum cu ochelari de cal. Ea n-a întîlnit în coșogea-mitea gară decît femei”.

Ba nu, am întîlnit și bărbați. Nu voi relata însă decît ce mi-au declarat, în esență, doi dintre ei.

Tov. Cristu Ion, responsabil cu munca sindicală în comitetul de partid: „La noi în C.F.R. femeile sînt uneori descurajate. Chiar atunci cînd ele vor și pot să facă o treabă bună, nu li se creează condiții. Un singur exemplu: sînt gări în care femeile, șefe de tren, controloare, însoțitoare, nu au dormitor separat. Se găsesc încă, din păcate, destui bărbați necuviincioși, și apoi tot despre femei se spune că au abateri de la morală. Realitatea este că femeile sînt de obicei mai conștiincioase decît bărbații, ele nu se îmbată, nu fură etc. Aici, în Gara de nord, din 3 impiegat de mișcare, a rămas una singură: Olimpia Vilcu”.

Tov. Sîma, șeful stației București nord: „E cam greu cu femeile. Ele nu prea își văd întotdeauna de treabă, se plîng mereu ba că le doare una, ba alta.

Cine are dreptate? Într-o oarecare măsură, fiecare. Este drept că din punct de vedere fizic, femeia nu e egală cu bărbatul, că sînt anumite munci care cer un efort fizic deosebit, o rezistență specială și pe care, într-adevăr, nu le poate îndeplini orice femeie. Și aceasta nu e valabil numai pentru căile ferate, ci pentru orice altă ramură de activitate. Atunci însă cînd o femeie are o constituție robustă, cînd ea îndrăgește o meserie și o face cu pricepere și bucurie, atunci trebuie neapărat să i se creeze toate condițiile, pentru ca să se poată bucura cu adevărat de «calea liberă» pe care regimul nostru a dat-o femeilor, în toate domeniile de activitate”.

Ileana LUCHIAN

Inginerul Vasilica Manolescu

Precum se vede secretara organizației de bază Veronica Nicolau, nu este „colțoasă” cu toată lumea

tă gară, din cel mai important oraș al țării. Ușa se deschide direct în cameră, astfel că iarna frigul cade asupra copiilor din pătuțuri. De asemenea, lipsește un W.C. Apoi, o singură cameră este cu totul insuficientă. Ar trebui să aibă alături o cameră pentru spălător, unde să se poată clăti și usca scutecele, fără ca tot mirosul și umezeala să fie respirate de copii. Ar mai trebui o sofa, unde să se poată odihni cît de cît și mamele, cînd popasul între două trenuri se întîmplă să fie noaptea. Tov. Smaranda Ionescu, din cadrul comitetului de partid al gă-

PE RĂZĂTOARE

S-a tot întins din luncă-n sat,
 Și-a mai lăfit fșia cu-o brazdă, la urat.
 Moșia ti ajunge ptnă la noi în casă.
 Aproape n-are omul pe unde să mai iasă.
 Și se făcu moșia de două ori mai mare:
 Din suta de pogoane în sută de hectare.
 Nu se mai țin de-ogradă nici cloștile cu pui
 Și ele pasc cu mieii azi pe moșia lui,
 A hoțului bătrîn.

Ni-i ia și ni-i închide, făcîndu-se stăpîn,
 Și pentru cai și vite plătim atîta gloabă
 C-am cumpăra cu banii moșia, mai degrabă.
 Moșneni, din vechi, pe țărini, pădure și imași,
 Ajunserăm și-n casa străbună chiriași.

Ne-am plins la stăpînire-n deșert, că e mai tare
 Cel burdușit mai bine de pungi în buzunare.

Nu căuta dreptatea domnească, frățioare,
 Ia pe ciocoi, ca hreanul, și dă-l pe răzătoare.

Desene de HILOHI

COSTIȘA

de GH. FLORESCU

Către sfîrșitul anului 1956, cîțiva călători, printre care și autorul rîndurilor de față, măsurau drumul ce leagă localitățile Orbicu, Zberești, Dornești, Frunzeni și Mănioaia, care toate la un loc formează comuna Costișa din raionul Buhuși.

La raion, ca și la regiune, despre Costișa se știe că este o comună în care nu se petrece nimic deosebit.

Și totuși Costișa, așa lăaturalnică precum se află, cocoțată pe dealuri lutoase, împodobită ciudat cu salcîmi și molizi, anume crescuți să însemne granița de unde pornesc coniferele, a înscris în zbuciumata istorie a poporului român o pagină frumoasă peste care cercetătorii au trecut — de ce să n-o spunem — în fugă.

Omul care ne-a tălmăcit fără grabă și fără istov, anume cum s-au petrecut la Costișa acele zile zbuciumate din primăvara anului 1907, se numește Ion Andrian și este unul dintre cei mai bătrîni de prin partea locului.

Cînd a intrat în biroul președintelui de sfat, bătrînul a zîmbit șolitic, citind pe fețele noastre o umbră de dezamăgire. Ne așteptam să vedem un om gîrbov, ostentiv, cu ochii înlăcrimați, pleșuv, dacă nu chel de-a binelea. Ion Andrian ne-a spulberat într-o clipită această închipuire. Și-a scos cușma, și-a scuturat pletele dalbe, întocmai ca într-o poveste sadoveniană, ne-a purtat cu vorba-i cumpănită prin vreme

trecute și prezente, arătîndu-ne că în comuna Costișa s-au petrecut și se petrec fapte demne de luat în seamă.

Vremuri de mult apuse

Stăpîn peste locurile de aici era moșierul Cantacuzino Pașcanu. Moșia se întindea pe o suprafață de 3.400 de hectare, iar robii ei erau 60 de familii din Costișa, 70 din Mănioaia, 30 din Zberești. În afară de primar, de jandarm, de perceptor, de familia moșierului, de Ion Irimia, singurii care locuiau în case săltate deasupra pămîntului, robii toți din satele Costișei trăiau în bordeie.

Cînd vorbește despre moșieri, despre arendași și vechili, despre dijme, amenzi ori învoieli, pe fața lui Ion Andrian trec neguri.

„La sorocul citirii condicilor de munci agricole pe care, după obiceiul pămîntului, arendașii le păstrau la primărie, bordeiele Costișei se trăgeau parcă mai în afundul pămîntului“. După fiecare citire, nădejdiile se arătau tot mai îndepărtate, spinările se încovoiau mai gîrbove și mai zdrențuite. Oamenii își blostema zielele, strîngeau pumnii și căutau mereu către o scăpare.

Paharul acela de venin, adunat în atîtea și atîtea vieți, trebuia să se reverse.

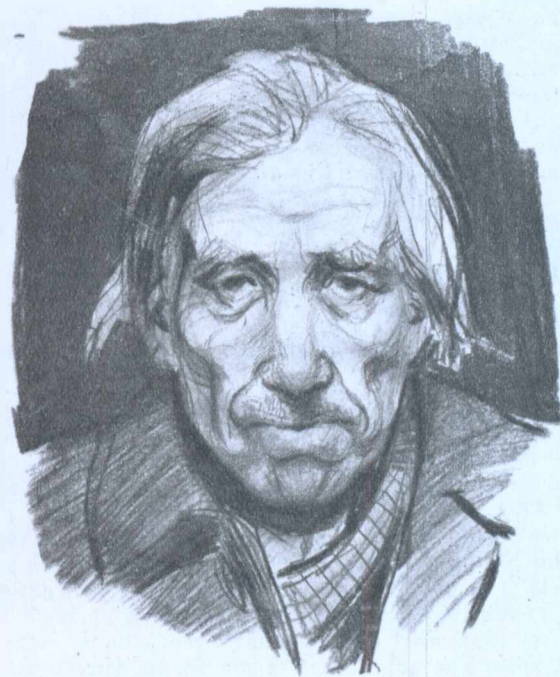
Așa a început valul răscoalei

Iarna anului 1906 fusese aspră și grea, mălălul se isprăvisse de mult, copiii cu burțile umflute urlau

ascunși prin cotruțe după o fărîmă de căldură, moșnegii se stingeau fără luminare, bărbații se dădeau legați arendașului pentru un sac de boabe, vitele, cîte mai rămăseseră în viață, rodeau cu osîrdie salcîmii uscați. pînă își sfîngerau gurilo.

Hambarele moșierului gemeau de bucate, bordeiele Costișei, de ură și durere. A fost de ajuns să se abată prin sat un lucrător de la fabrica din Buhuși, pe nume Costache Munteanu, pentru ca vîntul cel nou al răscoalei, iscat în părțile Flămîndeii, să înceapă a bate și prin cătunele Costișei.

La 7 martie 1907, pe o zi cu burniță, vreo două sute de țărani din Orbicu și Zberești, săltîndu-se peste dealuri, au venit la conacul boierului din Costișa să-și ceară dreptatea ori să isprăvească odată cu viața asta ciincască. Pe la ceasurile zece au ajuns în Costișa alți vreo 300—400 de țărani ridicați de răscoală din Mănioaia, Frunzeni, Dornești. Iar la vremea prînzului, Ion Andrian, care pe timpul

Moș Ion Andrian a trăit zilele răscoalei...

acela avea vreo 27 de ani, spune că în Costișa la conac și la primărie erau adunați vreo două mii de bărbați și femei, printre care o mulțime de lucrători de la fabrica din Buhuși. În fruntea oamenilor s-au ridicat Gheorghe Muraru, Ion Dumbravă, Ion Cosma și frațele lui, Alexandru Cozma, care întocmiră pe loc o hîrtie cu „condițiile locuitorilor din Costișa“.

... Ion Andrian pare să nu facă nici un efort să-și amintească totul

pînă în cele mai mici amănunte. Dovedește o memorie surprinzătoare pentru vîrsta lui, și cele câteva confruntări cu documente care ne-au stat la îndemînă ne-au sporit încrederea pe care bătrînul, de la început, ne-o cîștigase...

— Chiar așa fi spunea hîrtiei aceleia, întări bătrînul Ion Andrian, „Condițiile locuitorilor din Costișa”. S-au ridicat cîteva glasuri să-i spună altcum hîrtiei, ba „plîngere”, ba „rugăciune”, ba „jalbă”. Dar lucrătorii de la Buhuși țineau morțiș să-i zicem „condiție”, că altfel nu mai căpătăm nimic de la boieri.

(N.A. — Hîrtia aceasta se află păstrată în Arhivele Statului la Iași, dosar nr. 93/1907 V. II. f. 43 și conține 8 puncte.) În primul rînd țărani din Costișa cer moșierului să le dea lor în arendă moșia Mănioaia și Zberești, „cu prețul plătit de arendași proprietarului, aceste două trupuri de moșie cu sathurii, fînaț, imaș și locuri de arat bune, dijmă să nu se mai facă...”.

Indrăznețe prin tonul hotărît și lapidar, „condițiile locuitorilor din Costișa” dovedesc totuși o anumită limită a forței și a conștiinței lor de clasă. Era pe vremea cînd însuși proletariatul nu-și cunoștea cu adevărat puterea, pentru că nu-și știa aliatul. Singura forță capabilă să rupă cătușele exploatarii, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, nu era făurită pe atunci. Țărani din Costișa nu au știut că cerînd în arendă moșia recunoșteau în fapt și pe mai departe moșierul ca proprietar și stăpîn.

Un foc în care au ars numai hîrtii...

Tot în ziua aceea, vreo cîteva sute de costișeni, porniți de cu zori la Buhuși și întăriți acolo cu alte cîteva sute de lucrători de la fabrică, l-au luat din casă pe proprietarul pădurilor din Costișa și l-au dus cu alai mare la primărie să iscălească actul prin care proprietatea asupra pădurilor trecea de drept locuitorilor comunei Costișa.

Actul acesta, întocmit de Toader Blaj, Gheorghe Rachiera și Ion Nedelcu, toți muncitori la fabrica de postav din Buhuși, a fost parafat și iscălit de proprietarul pădurilor la primăria din Costișa, sub privirile îndrjite ale cîtorva mii de țărani, porniți să-și facă singuri dreptate.

Delegația trimisă la conac cu „condițiile din Costișa” s-a întors fără rezultat.

Pînă una alta, costișenii și cei din Orbicu au intrat în primărie, au scos toate condicile muncilor agricole și le-au dat foc în mijlocul uliței.

A fost cel din urmă act de

Anica lui Iordache Muraru...

și fiica ei, Maria...

două băbuțe, care și acum, la bătrînețe, seamănă ca două picături de apă...

dreptate pe care și l-au mai putut face răsculații. Cîteva companii de soldați chemați grabnic de moșieri sosiră în pas alergător dinspre gară. N-au îndrăznit să tragă, ci doar au făcînit închizitorile puștilor.

Țărani nu s-au cîntit. Făceau zid împrejurul rugului acela în care ardeau lanțurile, datorile și durerile lor...

În clipele acelea ei încă nu-și dădeau seama că în flăcări ardeau doar niște hîrtii, și nu o stăpînire...

★

Ion Andrian a tăcut o vreme. Amintirile stîrniseră în el sumedenle de gînduri și tristeți. Povestea frumos istoriile trăite. Cînd am adus vorba despre dînsul și familia lui am avut un nou prilej să ne minunăm. Acest țaran bătrîn, cu numai două clase primare, era un adevărat autodidact.

— Am dorit întotdeauna să știu carte. Eram însă prea sărac. Am apucat de ici-colo tot ce mi-a căzut în mînă de citit...

A doua zi, porniți să colindăm satul, bătrînul ne-a mărturisit că-l vine tare greu să se obișnuiască a scrie cu f din i... Nici nu ne-am mai minunat. Pentru noi reprezenta o lume și, poate, un îndemn.

Călea apăsă prin nămeți, urcînd înaltea noastră o costișă. Pășea vioi, tinerește, cu mersul omului învățat la suișuri.

Din cînd în cînd se oprea să ne aștepte și să ne dea rîgaz să răsufliăm. Ne arăta, ici o casă nouă, colo școala după o perdea de salcîmi dispensarul, pe urmă căminul cultural și însoțea toate acestea cu aduceri aminte:

— Din 1920 pînă în 1944 s-au clădit în Costișa 200 de case. Din 1954 pînă în '56, două sute treizeci și opt. Spunînd această cifră, ochii îi străluceau de o neașteptată mîndrie.

O femeie în vîrstă cobora pe cărare, cu gălețile pline. Ne-a

dat binețe, a trecut și s-a pierdut printre case. Bătrînul s-a oprit din nou.

— Era novasta lui Crăciun. S-au căsătorit în 1922 și au trăit toată viața într-un bordei. Era poate cel mai nevolăș pâlmaș moșieresc. Nu s-a ajuns într-o viață de om să-și facă o casă. Feciorul lor, Costică, e tractorist la S. M. T.-Podoleni. S-a însurat acum doi ani cu o fată, a lui Neculai Cozma, feciorul lui Alexandru Cozma, cel cu „condițiile locuitorilor din Costișa”. Tinerii sînt colectivști. Ast-vară și-au terminat casa lor cea nouă. Au două camere, bucătărie, pivniță, grajd, coșar de porumb... un copil... trăiesc omeneste.

După vreo sută de metri ne-am oprit din nou. De unde ne aflăm, așezarea se vede ca în palmă. În stînga, fostul conac, azi sediul gospodăriei agricole colective. Un șir lung de stîlpi sprijină sîrmele electrice, care, acoperite cu polei, par de sticlă.

— Secretarul de partid de la fabrica din Buhuși este nepotul lui Ghită Pascaru, cel care a luat atunci condicile de la primărie să le dea foc. Acum, lucrătorii ne-au instalat lumină electrică...

Logica strînsă a bătrînului ne uimește. Este aici în Costișa o înlăntuire a faptelor care te îndeamnă să gîndești într-un fel și numai într-un fel și anume că de-a lungul anilor de după eliberare, viața satului acesta se schimbă din temelii...

La casa socotitoarei Bogdan Maria, bătrînul a bătut mult și stărilor în poartă.

— Trebuie să nască și-i

în concediu, se spune dînsul și vorba aceasta „concediu” o rosteste cu o vădită mulțumire. Are prilejul să ne povestească apoi despre Maria lui Iordache Muraru, cumnata lui Gheorghe Muraru, răsculatul, care, scoasă din bordei la seceră cu „burta la gură”, a născut-o pe fie-sa Maria la o margine a mîriștei, în vîzul oamenilor.

(Anica lui Iordache Muraru trăiește. Trăiește și fiica ei Maria. Fata are 60 de ani; mama 80, două băbuțe care și acum, la bătrînețe seamănă ca două picături de apă.)

Socotitoarea colectivei ne primește încurcată. E prea de dimineață și încă nu-și rîndise prin casă. Ne arată registrele gospodăriei despre care bătrînul glumind zice că sînt „condicile muncilor agricole”.

Din „condici” se desprinde că Gheorghe Arhip, colectivist în vîrstă de 63 de ani, a primit după un an de muncă peste 17.000 kg cereale, Neculai Buștan, 21.000 kg, Răuță Costică peste 14.000 kg...

— Numai boierul își număra bucatele cu miile de kilograme... Noi, cu bănicioara... murmură bătrînul, pus iar pe amintiri.

La scoboriș, în drum spre șoseaua mare, unde-și are casa colectivistul Constantin Rantă, bătrînul Andrian aruncă o vorbă:

— În '51 și-n '52 gospodăria a mers tare bine. Pe urmă, de cînd e președinte Tănase Constantin, a cam dat înapoi...

Alte deslușiri nu ne-a mai dat atunci, deși bănuia că ne-a trezit interesul.

Șoseaua mare este același pe care în 1907 sosiseră în pas alergător soldații stăpînirii. De-a lun-

Anica Răuță.

gul ei se întind astăzi peste o sută de case noi. Satul tinde să se coboare în sfârșit la loc larg, să scape de coclaurii pe care-l aburcase sărăcia și boierii.

Anica, o codană de 18 ani, fata colectivistului Constantin Răuță, abia se întorsese de la lucru. Acum, iarna, muncește la războaiele de țesut ale fabricii din Buhuși. De la dînsa am aflat ceva mai mult despre gospodăria colectivă decît ne aruncase în treacăt hătrîna noastră călăuză.

★

Gospodăria colectivă o pornește binișor la drum. În primii ani, colectivii obținuseră recolte bogate și podurile caselor lor erau pline. Dar mai tîrziu, cînd Constantin Tănase a fost ales președinte, gospodăria s-a poticnit dintr-o dată. Tănase a început să nu mai țină seamă de adunarea generală, să ia hotăriri așa cum îl tăia capul și să-și facă în Buhuși o casă cum nu se mai află. Avansuri bănești nu s-au mai împărțit, și mulți colec-tiviști s-au văzut nevoiți să-și trimită pe cineva din familie la fabrică să cîștiga acolo banii atît de trebuincioși.

— Nevoie de mîină de lucru este și la fabrică și în gospodărie. Îmi place la mașina de țesut, dar tot mai bine-i pe semănătoare — Ochii Anicăi Răuță au prins a luci tăios — Dacă președintele ar fi mai cu dragoste pentru gospodăria colectivă decît pentru a lui personală, nu m-aș mai duce deloc la fabrică... Poate l-om schimba...

Din colțul lui, bătrînul Andrian a zîmbit tainic și șugubăț. Dar n-a rostit atunci nici un cuvînt. Abia tîrziu, după ce osteniți de umbrietă ne-am așezat la masă, în casa lui, a prins a rostui vorbe chibzuite mai de mult.

— Ați văzut cum a spus fata?

„Poate l-om schimba“. Dacă un președinte de colectivă nu-i bun, oamenii se adună. Își spun tot ce au pe suflet și îndată pun pe altul dintre ei să-i conducă.

Fata aceea poate nici nu gîndește că asta înseamnă libertate, nu, căci n-a avut cum să afle gustul asupririi...

Așa lăaturalnică precum se află, cocoțată pe dealuri lutoase, Costișa e o comună în care la prima înfățișare nu se petrece nimic deosebit. Și totuși aceea, atîtea se petrec!

Dacă treburile nu ne-ar fi chemat grabnic, dacă ultimele zile ale anului 1956 ne-ar fi apucat acolo, prin Costișa, poate că reportajul ar fi apărut îmbogățit cu încă alte înfățișări. Hotărîrile plenarei C. C. al P. M. R. din

Cea mai tinără generație—nepoțica lui moș Andrian

27-29 decembrie 1956, de bună seamă că au fost primite de costișeni, de oamenii pe care i-am cunoscut cu un interes deosebit. Despre acestea toate însă poate vă vom mai vorbi.

DIN EXPERIENȚA COMISIILOR DE FEMEI

UN PLAN AL CERCULUI DE CULTURĂ GENERALĂ

Dragi tovarășe,

Am aflat din paginile revistei despre inițiativa comisiei de femei a capitalei care organizează cercuri de cultură generală pentru mame. Am dori și noi să organizăm asemenea cercuri. De aceea, vă rugăm pe dv. să publicați un material din care să învățăm și noi cum trebuie organizate aceste cercuri și ce se predă în cadrul lor.

Viorica BIDĂU
resp. comisiei de femei din Focșani

În ajutorul tov. Bidău, cit și al altor responsabile de comisii, redăm mai jos programul de învățămînt al cercului de cultură generală așa cum a fost întocmit de comisia de femei a Sfatului popular al capitalei.

1. Noțiunile de aritmetică (cele 4 operații);

2. Noțiuni de geografie:

a) Așezarea țărilor în Europa și pe glob; b) Munții și așezarea lor în Europa; c) Munții principali din țara noastră; d) Bogățiile R.P.R. și fotosirea lor în condițiile regimului de democrație populară; e) Apele și riurile principale din țara noastră; f) Despre climă în general și clima în țara noastră;

3. Noțiuni de gramatică limbii romine:

a) Ce ne învață gramatica; b) În câte părți se împarte gramatica limbii romine; c) Cu ce se ocupă fonetica, morfologia și sintaxa; d) Ce este o propoziție, care sînt părțile principale ale propoziției; e) Ce este subiectul; f) Ce este predicatul;

EXPOZIȚIA CERCULUI „MIINI ÎNDEMINATICE“

La Piatra Neamț s-a deschis expoziția cercului „Miini îndeminate“ din cartierul muncitoresc „Gara veche“.

Comisia de femei a sfatului popular oraș, prin responsabilă acestui cerc, Virgînica Alcaz, a îndreptat spre cerc, nu numai pe gospodinele recunoscute ca pricepute, ci mai ales muncitoare din fabrici care n-au lucrat niciodată mai înainte. Așa se face că au fost expuse lucrări foarte dragute, lucrate de muncitoarele Maria Afrădie sau Margareta Cișmoleanu.

4. Noțiuni de literatură:

a) Literatura actuală și contribuția ei la formarea conștiinței omului nou; b) Conferințe despre viața și operele clasicii noștri;

5. Noțiuni de istorie:

a) Cele cinci orînduiri sociale cu caracteristicile și formele lor sociale (de producție); b) Războiul lui Tudor Vladimirescu; c) Revoluția din 1848; d) Războiul țărănesc din 1907; e) Revoluția Socialistă din Octombrie 1917; f) Actul revoluționar de la 23 August 1944 și 30 Decembrie 1947;

6. Noțiuni de științe naturale:

a) Învățăturile lui Micurin și Lisenko; b) Importanța îngrășămîntului pentru obținerea unor recolte bogate; c) Cum se cultivă cartoful, ceapa, fasolea, roșiile, varza etc.; d) Cum se cresc și se îngrijesc viermii de mătase;

7. Probleme necesare pregătirii pedagogice a mamei:

a) Particularitățile de vîrstă la copil și cum trebuie să acționeze părinții în raport cu acestea; b) Regimul de zi al copilului și necesitatea respectării lui pentru buna dezvoltare psihică a copilului; c) Principiile de bază ale educației în familie (ce trebuie să știe părinții pentru ca familia să acționeze unitar cu școala);

8. Cîteva noțiuni de igienă:

a) Miorobii și combaterea lor; b) Vitaminele și importanța lor; c) Despre glandele cu secreție internă și importanța lor în dezvoltarea copilului (despre educația sexuală a copilului).

★

Acesta este planul; dv. îl mai puteți îmbogăți dacă găsiți de cuviință. Noi așteptăm să ne dați vești de felul cum ați organizat cercul de cultură generală în orașul dumneavoastră.

SĂ VEDEM DE CE ?

VREI NU VREI... TREBUIE SĂ BEI!

Dacă ți se întîmplă să rămii în gara Ciulnița, de fapt, n-ai unde rămîine. Pentru că Ciulnița, o gară mare, deși situată în Bărăgan, e mereu aglomerată. Și pasagerii care așteaptă trenurile dinspre și spre Constanța cit și București, Călărași și Slobozia n-au loc în singura sală de așteptare a gării.

De ce-i singura sală de așteptare? Pentru că serviciul comercial din Direcția C.F.R. a găsit de cuviință să închirieze O.C.L.-ului Călărași una din încăperile destinate călătorilor pentru așteptarea trenurilor. Astfel, în gară au apărut două restaurante. Unuia i se spune bufet, iar celuilalt restaurant, dar amîndouă, de fapt, sînt bufete. Așa că la Ciulnița vrei nu vrei... trebuie să bei!

Dar dacă adulții, de voie, de nevoie, se mai împacă cu această situație nedreaptă, cu copiii mici e mult mai dificil. Pentru că în gara Ciulnița nu există o „cameră a mamei și copilului“.

De ce nu există? De existat a existat. Dar... s-a desființat, pentru că nu are cine supraveghea această cameră. Nici Sfatul popular Dragalina, nici Crucea Roșie, nici comisia de femei, nimeni nu s-a preocupat să soluționeze cumva această problemă. Și s-a renunțat. Încăpere ar fi, pătuțuri sînt, lenjerie este, dar mai este și nepăsare.

Uneori, din milă, șeful gării sau tovarășa Victoria Răducu, telegrafistă, primesc în birourile lor mamele cu copii mici.

Oare poate fi lăsată această situație pe seama milei?

Ana GAVRILAȘ

DOCTRINE...

De-a lungul deceniilor, „doctrinile” s-au dovedit a fi una din slăbiciunile președinților Statelor Unite. Cea mai cunoscută este, fără îndoială, doctrina președintelui Monroe, din 1823, prin care se spunea: „Continentele americane, prin situația liberă și independentă pe care și-au creat-o și și-au menținut-o, nu mai trebuie să fie considerate de acum înainte supuse unei colonizări viitoare din partea vreunei puteri europene”...

A curs de atunci multă apă pe Mississippi, au urmat la rând alte „doctrine”, dintre care cea mai recentă este așa-numita „doctrină Eisenhower”. Dar aceasta nu mai conținea amestecul altor state în treburile S.U.A., ci ridică la rangul de principiu amestecul S.U.A. în treburile altora. Eisenhower cere anume să fie autorizat să folosească forțele armate ale S.U.A. în Orientul Apropiat și Mijlociu, în orice moment va considera necesar să o facă, fără a fi nevoie de aprobarea Congresului, așa cum prevede constituția țării. El cere, în același timp, să i se dea împuterniciri pentru a acorda „ajutor” militar și economic țărilor din această regiune. Ce s-a întâmplat, ce a trezit grija bunului președinte?

Slăbirea pozițiilor colonialiștilor anglo-francezi în această parte a lumii, accentuată în urma aventurii din Egipt, succesele obținute prin luptă de popoarele arabe în consolidarea independenței lor sînt considerate de cercurile guvernante ale S. U. A. ca un „vid”, pe care ar vrea să-l umple prin amestecul lor militar și economic. Și pentru că în dicționar cuvintele „doctrină” și „doctor” se află alături, să încercăm să explicăm în termeni medicali cum ce însoamnă aceasta. Închipuți-vă că unui bolnav i se extrage o piatră din ficat, o piatră care îi provoca multe durori și crize. Când să respire și el mai ușurat, iată că se prezintă un doctor tare învățat, care îi spune: „Domnul meu, prin extragerea pietrei, în ficatul d-tale a rămas un vid. Ei bine, acest vid trebuie neapărat umplut, și anume cu un... cartuș”. Vă închipuți bucuria bietului bolnav! Cam aceeași bucurie au simțit-o și popoarele arabe la auzul „doctrinei Eisenhower”. Mai ales că mulțimea argumentelor prezentate dovedește că „doctorul” este direct interesat în toată această operație. El vorbește nu numai despre „simpatie”, „dragoste de pace” și fel de fel de „viduri”, dar și despre „interdependența” dintre țările Orientului Apropiat și Mijlociu și țările occidentale, adică puterile colonialiste, despre faptul că „interesele regiilor” în Orientul arab cer trimiterea de forțe armate americane (pesemne fiindcă acestea au deja o experiență serioasă în „apropierea” încredințării de scaunul lui Dumnezeu) și chiar despre primejdia care paște aceste țări din partea Uniunii Sovietice. Acesta este, fără îndoială, argumentul cel mai rău-mirositor, nici este bine cunoscut faptul că, spre deosebire de S.U.A., Uniunea Sovietică nu are și nu urmărește să aibă nici un fel de baze militare sau concesiuni în Orientul Apropiat și Mijlociu pentru a obține profituri. Dimpotrivă,

ANCHETA NOASTRĂ

Să vorbim despre educația cetățenească

Mă aflam în tramvai. Taxatoarea, enervată pesomne de o ceartă avută cu un călător, se răstea acum la fiecare:

— N-am rest. Veniți cu bani potriviți. Hei, d-ta de colo, ia fă bine și ia bilet!

— Ia nu te mai răsti! Nu vozi că-s îngheșuit de nu pot mișca mâinile?

— Las' că vă cunosc eu!...

Omul, infuriat, căuta cuvinte cât mai jignitoare cu care să răspundă. Între timp venise rândul unei femei între două vîrste.

— Bani potriviți! bătea cu cleștele în masă taxatoarea nervoasă, dar femeia nu avea. Se scotoaci atunci prin buzunare, prin poșetă și, negăsind, spuse cu dezolare:

— N-am nici un ban mărunț... uite ce încercătură fiți fac... am dat ultimul ban la brutărie... dar merg pînă la cap...

— Nu-l nimic, răspunse taxatoarea, îmbunătățită ca prin farmec. Pînă la cap facem noi mărunțiș...

Am observat și în alte rînduri că vorba frumoasă atrage după sine vorbă frumoasă, după cum tonul vulgar și jignitor își primește întotdeauna replica.

Cuvintele urte pe care le aruncăm unii altora ne degradează în primul rînd pe noi înșine. O cunoștință mi-a mărturisit într-o zi:

— Mergeam pe stradă într-o sîmbătă după-amiază, îmbrăcată frumos, coafată, „bine pusă”, cum se spune, după țîrgului și mă oprisem în fața unei vitrine. Deodată simții că o mînă de bărbat mă împingea ușurel la o parte, ca să-și facă loc, pesemne, în fața vitrinei. „Ja ascultă, bădăranule, mă întorsei eu indignată, nu poți să-ștepți...”, dar vorbele mi se opriră în gît. „Bădăranul” nu era altul decît un tînr cu care făcusem nu de mult cunoștință la o sorbare, un tînr care îmi plăcuse în mod deosebit și care acum, bucuros că mă vede, încercase să facă o glumă. Auzindu-mă cum vorbesc, bucuria îi trecu însă pe loc și, salutîndu-mă cu răceală, plecă grăbit. Mi-am jurat de atunci — mi-a mărturisit cunoștința mea — că în vecii vecilor nu voi mai vorbi urît cu nimeni.

Din păcate, nu toți au ajuns la această concluzie. În tramvao și autobuse, în localuri, la

cozi, pe stradă, se pot auzi uneori discuții pline de venin între oameni care nu au nimic de împărțit, care nici măcar nu se cunosc.

— Oamenii aceștia nu au nici urmă de educație cetățenească, am auzit într-o zi pe cineva spunînd.

Dar ce însoamnă a avea educație cetățenească? Aceste cuvinte au un înțeles foarte larg: ele însoamnă nu numai a respecta legile țării, dar și a nu lua altuia înainte la rînd la o casă de bilete sau a nu arunca biletul de tramvai pe jos, însoamnă și a respecta liniștea vecinului sau a nu rupe florile din parcuri și încă foarte multe altele.

★

Invităm, pe această cale, cititorii și cititoarele revistei noastre să ne scrie ce înțeleg ei prin „educație cetățenească” și să ne spună, în același timp, cum cred ei că putem lupta pentru ca fiecare cetățean al țării noastre să aibă un înalt nivel de educație cetățenească.

Ioana LASCU

ea a militat și militează neobosit pentru asigurarea unei păci trainice și a stabilirii unei atmosfere de încredere atît în această zonă, cît și în celelalte zone ale globului pămîntesc.

Dar, fiindcă veni vorba de miroso: atunci cînd se vorbește despre Orient (prin care se înțelegea înainte și țara noastră), occidentalii spun cu subînțeles: „Ca sent de pétrole” (miroase a petrol). Ei bine, întregă această nouă „doctrină” miroase cumplit a petrol, a petrol și a celelalte bogății la care rîvnesc imperialiștii americani. Dar fiindcă popoarele, chiar și cele din Orient, au căpătat în ultimii ani un nas mai fin și au învățat să deosebească mirosurile, ele nu se mai lasă atît de ușor înșelate. Iată ce declară, de pildă, fostul premier libanez Rașid Karama, într-un articol publicat în ziarul „As-Siasa”: „Noua politică americană pe care Eisenhower dorește s-o pro-

movere în Orientul Mijlociu constituie o reeditare a vechii politici duse de Franța și Anglia. Popoarele arabe nu vor permite amestecul nimănui în treburile regiunii noastre”. Iar Nasser, președintele Egiptului, a declarat: „Noi nu vom fi de acord cu ideea Occidentului că ar exista un eșec în Orientul Apropiat și Mijlociu. Această idee presupune că un astfel de eșec trebuie să fie umplut de țările occidentale. Dar noi înșine vom umple acest eșec sau, mai bine zis, l-am și umplut”. Iar ziarul sirian „Al Rai Al Am” anunță că cercurile oficiale din capitala Siriei nu au intenția de a solicita „ajutorul” oferit prin doctrina Eisenhower, „deoarece experiența trecutului a dovedit că ajutorul american atrage după sine amestecul în afacerile interne și o încălcare a suveranității țărilor cărora acest ajutor este acordat”.

Aceasta este esența.

A sosit posta

AM COMPROMIS O IDEE FRUMOASĂ DIN CAUZA UNOR VOPSELE PROASTE

Sînt învățătoare în satul Drăghiceanu, raionul Giurgiu. În orele de lucru manual începuserăm, eu și elevele, să lucrăm costume naționale specifice acestei regiuni. Era o idee la care țineam mult. Fiindcă în sat, de la o vreme, costumele naționale erau lăuate deoparte, iar portul dispărea treptat. Pentru asta m-am deplasat personal la București și-am cumpărat diferite articole de mercerie: ațe, mulineuri pentru brodat ille.

Am lucrat cu mult drag. Dar n-am avut nici o bucurie. Cînd am terminat ille și le-am spălat, ne-am pomnit că frumoasele noastre li se spălăciseră cu totul, iar culorile intraseră una într-alta. Păcat de munca fetelor, păcat de pînză și de cheltuială.

Cum aș mai putea repara acum cît de cît lucrurile acestea? Dacă există o soluție, vă rog să ne-o comunicați.

În orice caz sînt tare amărită că din pricina unor vopsele proaste am compromis o idee frumoasă!

Rada NEDEA

CE E NOU ÎN ORAȘUL NOSTRU: „CASA PIONIERILOR”

Vreau să vă dau o veste care le-a bucurat foarte mult pe mamele din orașul nostru. Copiii din orașul nostru au primit în dar o „Casă a pionierilor”. De aici înainte, pionierii și școlarii din orașul Vaslui vor avea unde să-și dezvolte aptitudinile și unde să-și petreacă timpul liber cu folos.

Amalia GROPER
coresp. voluntar Vaslui

SCOALĂ DE MUZICĂ

Paula Ignat era bucuroasă că fiul ei, Adrian, iubește muzica atît de pătimaș și nu a pregetat să-i găsească un profesor. Dar orele costau scump: 15—20 de lei.

De curînd, în orașul Constanța a luat ființă o școală elementară de muzică. Elevii ei, copii din clasele I și a II-a, nu sînt numai iubitori de muzică, ci și cei mai buni la învățătură.

Micul Adrian a reușit la examen. Iar părintii, bucuroși, i-au cumpărat o vioară, pe care acum învață cum s-o minuiască.

— Vioara nu se ține oricum! îi atrage atenția Mariana Ploșteanu, o fetiță măruntă și iute ca o sfirează, dar atentă la explicațiile profesorului lor, bătrînel Pînelis Isidor.

Micii muzicieni înscriși la această școală (care funcționează provizoriu pe lângă școala armeană, pînă va avea un sediu propriu) sînt în număr de peste 50 la clasa de pian și 16 la clasa de vioară. Părintii sînt profund mișcați de grija statului nostru, care a pus la îndemîna copiilor lor această școală gratuită, unde se fac lecții de două ori pe săptămîna fără ca programul de învățămînt să fie stingherit.

„CORESPONDENTELE NOASTRE”

„Nu mi-a fost ușor să fiu corespondentă. Am familie și multe sarcini obștești—am mărturisit unui redactor al revistei noastre tovarășa Elvira Roșioru —, dar mi-e tare dragă această muncă”. Tov. Elvira Roșioru este una din cele mai active corespondente ale revistei. Tot ce este nou în orașul Turda, tot ce i se pare mai interesant în viața și munca oamenilor așterne pe hîrtie. Uneori ne sezează unele lipsuri cu convingerea că revista noastră o poate ajuta. Și, pe cît am putut, nu i-am dezmințit această convingere.

Noi îi mulțumim și în acest fel tovarășei Roșioru pentru ajutorul pe care ni-l dă în munca noastră și pentru dragostea cu care caută să ajute pe oameni.

CITITOARELE ÎNTREABĂ, NOI RĂSPUNDEM

Sînt profesoară de limba română la școala de șapte ani din satul meu. Citesc cu mult drag revista și de aceea aș dori să ajut și eu cu experiența mea. Nu știu însă ce v-ar interesa. Aștept să-mi dați o lamurire.

Minerva ALEXANDRESCU
satul Șoimari regiunea Ploaești

Dragă tovarășa Minerva,

La revista noastră colaborează sute de cititoare prin sugestiile și chiar articolele pe care ni le trimiți. Corespondentele sînt pentru noi un izvor viu de cunoaștere a vieții. Scrie-ne tot ce crezi că ar putea ajuta și pe alții. Desigur, ca profesoară, așteptăm în primul rînd să ne scrii despre rezultatele obținute în educația copiilor, despre metodele dîmîtate cele mai bune în munca de formare și creștere a copiilor. Am înfeles din scrisoarea dîmîtate că îți legătura cu mamele copiilor și ar fi foarte interesant să ne scrii cîte ceva din munca dîmîtate.

Țara mea

de Delia VASILESCU
contabilă la I.C.M.C.

Văpăi zburnesc din inimi privînd spre-a noastre zări.

O, țara mea, minune între atîtea țări!
Semeți își'nalță fruntea Carpații înspre ceri;
De teama lor furtuna și trăsnetele pier.

În țara mea, ca-n basme, curgape de cristal
Ce duc bătrîne doine și aur duc în val.

Întinsul țării mele, cu necuprins hotar,
Livadă-n floare este și nesecat grînar.

Adie peste dealuri, ușor, un vînt hoinar,
Ce jură de la cramă parfumul de cotnar.

Din fragede mlădițe cresc arborii de soi
Așa crești și tu, țară, la sinu-ți, oameni noi.

Stăpîni pe soartă astăzi, ei tot mai mindri cresc
Și-n dragoste de muncă, și-n cîntec înfloresc.

În Vrancea sună-n cădri odoină din caval,
La Hunedoara crește spre cer un nou jurnal.

Tăcută paște turma de vale, la izlaz,
În vreme ce se sfarmă un munte la Bicaș.

Cu brațele vinjoase șuvoaie stăvilim
Spre zări mai luminoase suim, mereu suim!

Ce mindră-s, dragă țară, că-ai cea m-am născut
Că și-am simțit căldura la piept cînd m-am

crescut.

Amar am plîns cu tine în vremuri ce-au apus,
Tot focul trudei mele în slujba ta l-am pus.

Eu astăzi rid cu tine, muncesc cu drag și cînt,
A mea ești, scumpă țară, eu însămi a ta sînt!

Și de-ar mai fi furtuna să iasă-n calea ta,
Chiar inima din pieptu-mi aș smulge-o și

și-aș da.

VICTORIILE NOASTRE

N-am să vă scriu despre toate, ci doar despre cîteva care mi se par deosebite. Dezvoltarea cooperativei noastre sătești, care înlesnește schimbul între oraș și sat, o considerăm o victorie. Am să dau un singur exemplu: prin cooperativă au fost valorificate în anul trecut fructe în valoare de 70.000 de lei.

La noi în sat s-a deschis șantierul de îndiguire „Valea Ursului”. O dată cu terminarea lucrărilor de îndiguire, hectare întregi vor fi redat agriculturii.

În încheiere vreau să vă vestesc că în curînd vom avea un cămin cultural nou construit prin autoimpunere.

Elena C. FLORESCU
comuna Vlădești reg. Pitești

DRAGĂ TOVARĂȘĂ MARIA APOSTOL

Ne rogi să-ți comunicăm ce școli de tehnicieni dentiști există. După cum ne-a informat Ministerul Sănătății, îți răspundem următoarele: în momentul de față există o școală la Arad. În cursul lunii iulie se vor comunica prin presă localitățile în care se vor mai deschide asemenea școli. Te putem informa însă că, pentru a fi admisă la aceste școli, trebuie să fii absolventă a unei școli medii și să ai vîrsta între 17 și 25 de ani.

O ÎNTÂMPLARE MICĂ, CARE SPUNE MULT

Am cunoscut o mamă care nu-și iubește copilul. Pare de necrezut acest fapt și totuși așa este. Întâmplarea de curînd petrecută a dovedit acest lucru.

Nepoțica mea a venit acasă de la școală plîngînd. Șortulețul ei negru fusese schimbat cu prilejul unei vizite medicale. A venit acasă cu un șort mai mic, rupt și murdar. A doua zi de dimineață m-am dus la școală cu ea, cu un șert de oră mai devreme. Bănuiam că vreun copil, din greșală, i-a luat șortulețul. I-am explicat învățătorului necazul nepoțicei mele și i-am rugat să-mi dea voie să caut șortulețul schimbat. Il cunoșteam, pentru că de curînd îi dădusem drumul la tiv și la bretele, iar cusăturile, cu toate că le călcaseam, se mai vedeau. Șortulețul era curat, scrobit. Am controlat toate șortulețele, nu era nici unul al nepoțicei mele. Deodată intră în clasă o fetiță. Cînd văzu ce fac, nu mai vru să-și scoată haina. La insistențele învățătorului, izbucni în plîns. Sub haină avea șortulețul schimbat. Îi venea chiar prea lung. Am aflat că însăși mama ei, care fusese la școală în timpul vizitei medicale, schimbase șortulețul.

„Am și monogramă, suspină fetița. Mama mi-a cusut-o aseară”. Rușinată, înspăimîntată, plîngea

din ce în ce mai tare. I-am lăsat șortulețul și mai tirziu am stat de vorbă cu mama ei. Mama demonstra în fața copilului uluit că șortulețul nu a fost schimbat, ci e al fetiței ei. Dar cugetul încă neîntinat al fetiței nu-i dădea pace: „Nu, nu — îi șoptea ea nepoțicei mele — ăsta nu-i șortulețul meu...” și plîngea deznădăjduită, îmbrăcătă în șortulețul mult prea mare, care-i strîna greu ca o sa. Îți era mai mare milă s-o privești pe biata copilă, chinuită, nemîncată, îmbrăcătă cu șortulețul schimbat. Cînd și i-a dat jos și i-a luat pe ale ei, s-a transformat deodată. Era veselă, ușurată.

N-am dat numele mamei care nu-și iubește copilul, care-l înveninează cugetul curat, pentru ca să nu expun fetița ironiilor și aluziilor celorlalte colege. Vreau să-i spun însă acestei mame: aci nu-i vorba de șortuleț, ci e vorba de sufletul copilului dumitale, de felul cum o pregătești dumneata pentru viață, de locul pe care-l va ocupa ea mîine în societate. Fie că vrei sau nu, dumneata ești dușmanul propriului dumitale copil și ești, în același timp, dușman al celorlalti copii. Așa cum creștem noi azi copiii, așa va arăta societatea de mîine. Și sînt sigură că nici dumitale nu poate să-ți fie indiferent cum va arăta acea societate!

Silvia DĂDIRLAT
gospodină — București

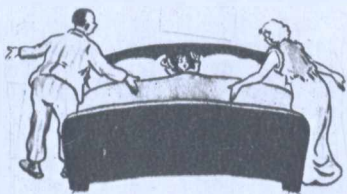
Văzute și auzite

LIDIA DELEANU

Soțul Feliciei a plecat pentru 4 zile în provincie. În acest timp, pe fetița lor, Maria, care are un an și jumătate, mama a culcat-o lingă ea în patul mare.

Fetiței i-a plăcut foarte mult să doarmă lingă mămica. E ceva nou pentru ea să-și lipească căpușorul de umărul mămichii și să adoarmă așa.

Cînd soțul Feliciei s-a reîntors,

iar seara Maria a fost din nou culcată în pătuțul ei, fetița a protestat, a plîns, a făcut scandal. Mama s-a infuriat, i-a tras chiar și două palme. Nici chip. Plînsese, sughițuri pînă la 11 noaptea. Scena asta s-a repetat cîteva nopți la rînd.

Felicia susține că fetița ei s-a făcut foarte rea.

★

Maria nu este rea. Ea nu poate înțelege de ce atîtea schimbări în viața ei. Se crede pedepsită pe nedrept. Și-și argumentează situația prin plînsese. Efectul îl suportă tu, mămico, cauza, însă, tot tu ai provocat-o.

★

Două mame discută în picioare lingă un grup de copii care se joacă cu zăpadă. Una dintre fetițe a construit în acest timp un labirint de tuneluri, de moviilețe, de curți interioare și de ziduri de zăpadă.

— Mămico, uită-te, parcă e cetatea pe care am văzut-o astă-vară la Rîșnov!

Mămica discută mai departe.

— Mămico, uită-te, te rog!

Mămica, către vecina ei:

— ...la limba cu măslîne se opăresc întîi măslînele, separat...

Fetița o trage pe mama ei de mîină.

— ...Da, da, joacă-te mai departe, îi spune indiferentă mama,

fără să arunce nici măcar o privire către arhitectura ingenioasă a copilului.

★

Mămico, mai lasă-ți puțin conversațiile și uită-te la copilul tău. Pentru vîrsta lui este minunat ceea ce a clădit. Copilul tău îți cere sfatul, te cheamă în ajutor nu numai ca să-l închei șireturile la ghetе; încurajează-l, îi atentă la ceea ce face bun și frumos.

★

În grădina Facultății de drept, o mamă ține strîns de mîină tot

timpul un bălețaș de 4 ani, vesel și voinicel. Pare un cățel tînăr ținut în ham.

— Mămico, lasă-mă să fug.

— Nu se poate, ai să cazi.

— Mămico, numai puțin.

— Nu se poate, ai să te murdărești.

— Numai pînă la pomul acela și înapoi.

— Stai liniștit, a'tfel plecăm acasă imediat.

— Hai atuncea să ne uităm cum se joacă cu mingea. (Pe terenul alăturat de sport se disputa o partidă de volei.)

AȘA NE VĂD EI

DE CE?

Prietenul meu, milițianul din parc, întotdeauna mă învață cîte ceva de bine: „Lică fă așa. Lică poartă-te așa...” Astăzi m-a învățat ce înseamnă „bunul obștețesc”.

Mi-a spus că, dacă merg pe stradă și mîncînc caramelle sau alte bomboane, să nu arunc hîrțile pe jos, ci să le pun în coșul de gunoi. Mi-a spus să nu zgîrii banca din parc și să nu calc pe iarbă. I-am spus și mamei ce m-a învățat milițianul. Mama i-a lăudat că m-a învățat de bine.

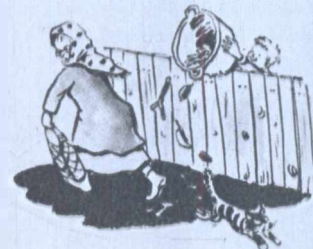
Și mi-a venit poștă și mie să fac în curtea mea curățenie. Am udat florile, am mîturat... Am adunat uscăturile de la trandafiri și am făcut o grămăjoară de gunoi.

Mama s-a bucurat, iar seara, cînd s-a făcut întuneric, mi-a spus să arunc gunoiul în stradă, să nu umplu lada noastră. Așa am făcut. Și tata cînd a vrut să taie lemne, mama i-a strigat că strică piatra din curte, și atunci tata le-a cărat în stradă și le-a spart pe trotuar! Putere mare are tata! Cînd a dat o dată cu toporul, a spart și trotuarul! I-am strigat ca să păstreze bunul obștețesc, dar mama mi-a spus că acum e noapte.

Așa că... vești cum e cu „bunul obștețesc”... Asta se păstrează numai ziu!

Lică

P. conf. L. V.

ECHIPELE DE CONTROL EXISTĂ DOAR ÎN SCRIPTE

Intenția noastră a fost să scriem despre echipele de control căștose din orașul Sibiu. Dar ce să faci dacă acestea figurează pînă în prezent în scripte, așa cum am constatat la sfatul popular și la comitetele sindicale din întreprinderile sibiene?

Tovarășul Isaac Caltron, șeful secției comerciale a sfatului popular orășenesc, a recunoscut că ar fi trebuit să se ocupe de aceste echipe și să le activeze. A promis că o va face și sperăm că-și va respecta cuvîntul dat, cu atît mai mult cu cît, în urma pionierului C.C. al P.M.R. din decembrie, sfaturilor populare le revin sarcini deosebite în legătură cu aprovizionarea populației, cu bunul mors al comerțului.

Lucru făcut pe jumătate

Totuși s-a făcut de acum ceva la comisia permanentă de aprovizionare de pe lângă comitetul executiv al sfatului popular. În această comisie, din 18 membri, 12 sînt femei. E și firesc. Cu spiritul lor gospodăresc, ele nu lasă lucrurile să meargă la voia întâmplării.

Între altele, acest colectiv a sesizat secția comercială că unele magazine din cartierele marginase sînt mai slab aprovizionate față de cele din centru. În urma propunerilor făcute din timp, încă înainte de a începe aprovizionarea de toamnă, au fost înființate noi unități Aprozar în diferite puncte ale orașului, în cartierul C. F. R., în Cibin, în Noericului și, totodată, s-au adus la Aprozar zarzavaturi și fructe proaspete și de bună calitate.

În fața unei grădinițe de copii există pînă nu demult un bufet cu băuturi spirtoase. Muzica și zgomotul deranjau pe copii. La propunerea unei membre a comisiei, bufetul a fost desființat.

Gospodinele Maria Plăiaș și Sofia Eromla nu s-au împăcat cu felul în care gestionarul Nicolae Farkas și vânzătorul Virgil Tudor „deserveau” pe cumpărători. Primul dădea lipsă la cîntar, nu respecta regulile de igienă; celălalt se purta cu totul lipsit de respect față de cumpărători. Ei au fost mutați disciplinar.

Lullana Horber a deforțat justiției pe vânzătoarea Eugenia Dorca

de la magazinul Alimentara nr. 17. Eugenia Dorca, în complicitate cu gestionarul Ion Preda luau suprapeș la distribuția pînii albe. În loc de a restitui 60 de bani de la 3 lei, la cumpărarea pînii albe, ei dădeau un corn care costă 35 de bani.

Uneori însă se întîmplă ca sesizările comisiei să rămînă fără urmări. În Sibiu ciorapii de copii, mai ales ciorapi albi, tricotașe de lînă nu se găsesc sau sînt în cantități insuficiente. Treningurile mici continuă să fie prost vopsite și nici furouri nu se găsesc în mărimi potrivite. Despre aceste lipsuri, membrele comisiei au tot vorbit la secția comercială, dar secția respectivă consideră că nu intră în atribuția ei să reclame mai departe. Dacă și aceste observații juste ale membrilor comisiei vor fi ascultate și rezolvate, atunci și tovarășului Caltron îi va fi mai ușor să activeze echipele de control obștice din întreprinderi, bineînțeles ajutat și de consiliul sindical orășenesc. Femeile vor da cu dragă inimă concursul lor pentru ca orașul Sibiu să fie tot mai bine aprovizionat.

VARIETĂȚI

O POVESTE DE DRAGOSTE ȘI UN SONET

Un poet — de la a cărui naștere s-au împlinit, nu demult, 150 de ani — a intrat în antologia poeziei mondiale cu un singur sonet. E vorba de Felix Alexis d'Arvers.

Felix Alexis d'Arvers — născut la Paris în 1808 și mort în 1850 — a fost unul dintre scriitorii despre care în tinerete s-ar fi putut spune că „făgăduia”. Făgăduiele lui, însă, nu au fost realizate decât în aceste patru-sprezece versuri care au imortalizat pe autorul lor. Nimeni nu mai vorbește de celelalte scrieri ale lui.

Dragostea pentru o femeie a fost izvorul de inspirație a sonetului lui d'Arvers. O femeie de spirit și de gust: Marie Nodier, fiica lui Charles Nodier — el însuși scriitor. Marie Nodier avea 18 ani, d'Arvers abia împlinise 24. N-a îndrăznit să-l mărturisească însă gândurile. Un timp, d'Arvers nu a mai venit în salonul literar al lui Nodier. Revenind într-una din seri, află, spre surpriza lui deznădejde, că Marie Nodier se măritase. Marie îi cere să scrie câteva rînduri în cinstea revenirii lui printre prieteni. Felix d'Arvers se supune: așa a apărut numitorul sonet așternut pe o hîrtie colorată de album. Versurile nu izbuteau însă să închidă în ele taina ce-l mistuia pe d'Arvers. Ca nu cumva denunțarea propriilor sentimente să devină publică, d'Arvers a adăugat: „Imitație din Italianește”...

A înțeles ea tîlcul ascuns al acestor versuri? Indiferent însă de felul cum se va rezolva nedumerirea — „a înțeles ori nu Marie Mennessier?” —, ne-au rămas patru-sprezece versuri care, ca și cele cuprinse în sonetul lui Petrarca dedicat Laurei, în „Loreley” a lui Heine ori în „Necunoscuta” lui A. Blok, gravează numele autorului și al inspiratoarei respective în permanența amintire a tuturor generațiilor de îndrăgostiți...

Bogdan VARVARA

DE TOATE DE PESTIE TOT

ÎNTRU PRIETENE

La redacție ne sosesc unele scrisori, în care cititoarele noastre vorbesc despre greutățile împlinite în viața de familie. În majoritatea cazurilor, aceste greutăți pot fi înlăturate cu calm, cu răbdare, cu tactul și ingeniozitatea atît de proprii femeilor. Oamenii perfecți nu există și sînt convinși că fiecare din femeile care scriu au la rîndu-le scăderile, defectele lor. Tocmai de aceea îmi dau ostentala să le sfătuesc, pe fiecare, după cît îmi pot da seama de situație, cum să procedeze atunci cînd e vorba de salvarea căsniciei lor, mai ales cînd e vorba

și de copii. Nimeni nu trebuie să uite că viața în doi nu poate să dăinuie fără mici concesii și renunțări reciproce care sînt cît se poate de firești. Egoismul, lipsa de înțelegere și de respect reciproc sînt moartea căsniciei. Este absolut imposibil ca două firi, două caractere să se asemene într-afita, încît gusturile, dorințele, necesitățile să fie identice.

Sînt însă și cazuri în care a continua traiul alături de un om înseamnă a abdica de la orice demnitate omenească, a cădea din ce în ce mai jos, înseamnă a-ți bate joc de tine însăși și chiar de copiii tăi. În astfel de cazuri, singura soluție adevărată este despărțirea. Din citirea scrisorilor lor, acesta cred că este cazul corespondentelor care iscălesc Cristina Radu, Nuți, Ce să mă fac? Oana, O cititoare din Galați. Ca observația generală se poate spune că în cele mai multe cazuri, gogoșoala de bază la întemeierea acestor căsnicii a constat în ușurința cu care acele femei s-au căsătorit, fără a judeca serios omul de care își legau viața, fără a cîntări bine caracterul lui, considerînd „fleacuri” anumite purtări, care însă nu făceau decât să reflecte o trăsătură a firii lui. Diferența prea mare de vîrstă, o voință slabă a femeii, o lipsă a conștiinței proprii demnității, provenită din rămășițe ale vechii mentalități de sclavă, au contribuit la dezastrul din viața lor de familie.

Țin să subliniez încă o dată: despărțirea este ultima soluție. Ea trebuie să se întîmple numai după o chibzuială adîncă și cînd s-a ajuns la concluzia că într-adevăr conviețuirea nu mai este posibilă.

SANDA

Traducere de Radu BOUREANU

CONSULTAȚIE JURIDICĂ

Coca,

Pentru ca să primești un ajutor de la tatăl tău, singura soluție este ca mama să deschidă un proces prin care să ceară să i se atribuie drept pensie de întreținere pentru tine un sfert din salariul lui. În același timp, mama va cere instanței să dispună popriri de către întreprinderea unde lucrează fostul ei soț asupra părții din salariu care va reprezenta pensia ce i se va acorda. Aceasta va începe să decurgă din ziua înaintării cererii, care trebuie făcută la tribunalul raional de care aparține mama. Procesul e gratuit.

Visuri realizabile

Fără îndoială că nu veți da un răspuns negativ dacă cineva vă va întreba: „Vă place să călătoriți?”

Oricît de scurta ar fi o călătorie, ea este totuși instructivă, îți îmbogățește cunoștințele, vezi altele și altele lucruri noi. De aceea este și plăcută.

Dar ce ați sice dacă cineva v-ar pune întrebarea aceasta: „V-ar plăcea să faceți o călătorie în lună?” Desigur că ați răspunde: „Mi-ar plăcea, dar... e imposibil!”

Totuși nu e departe timpul cînd omul se va despărți pentru prima dată de pămînt picînd într-o călătorie interplanetară.

Astăzi se fac numeroase experiențe atît în U.R.S.S. cît și în S.U.A. pentru lansarea în jurul pămîntului a unor sateliți artificiali. Acest mare eveniment va avea loc în cursul Anului geografic internațional — între 1 iulie 1957 și 31 decembrie 1958.

Sateliții artificiali sînt prevăzuți cu aparate speciale de observație. Itatul lor este să transmită pe pămînt date impor-

DE TOATE DE PESTE TOT

RĂȘUNĂ DIN TIMPURI STRĂVECHI...

Ați asistat de multe ori la un concert de vioară? Cit optimism, cită lumină și emoție îți scaldă sufletul când asculți creațiile marilor compozitori Beethoven, Mozart, Mendelssohn-Bartholdy, Cealkovski!

Dar de când există oare acest minut instrument, vioara?

Originea ei este îngropată sub vremuri. Trebuie însă să știi că dacă astăzi am vedea pe străbunica viorii, ne-ar amuza ca o jucărie făurită de nevinovăția unui copil!

Acum 4.000 de ani, vechii chinezi făceau să vibreze câteva coarde pe o jumătate de doileac și, probabil că, în ritmul unei primitive melodii făceau să înflorească veselia și dansul.

Cu timpul, locul jumătății de doileac, care avea menirea să dea rezonanță sunetelor, a fost luat de lemn, iar numărul cordelor a crescut. Bineînțeles că rezonanța și tonalitatea acestor viorii nu depășeau limitele noțiunii muzicale de pe vremea aceea.

Prin secolul al VIII-lea, vioara avea forma unei pere și purta la greci denumirea de „fidula”, în vreme ce spiritalii francezi o porecliseră „gigue” (citiți — jig). Acest instrument îi lipseau saculul și limba, din care pricină acordatul era un adevărat chin și storcea broboane de sudoare de pe frunțile meșterilor. Pe la jumătatea secolului al XV-lea, forma

viorii era foarte apropiată de construcția celei de azi.

Ca încheiere, presupunând că ați aflat totuși câteva lucruri noi, e nimerit să ne amintim că vioara, atît de blîndă și supusă celui ce o stăpînește și, în același timp, atît de îndărătnică în mîinile unui începător, a dat lumii adevărate genii ale melodiei.

Cine n-a auzit de Paganini, Enescu, Olstrah, Sarasate, celebri interpreti și totodată renumiți compozitori?

Și pentru că am pomenit și de numele lui Nicolo Paganini, iată pînă unde ajunsesse măestria acestuia.

Ducîndu-se la un concert, Paganini lă o trăsura și plătește pentru scurta călătorie o liră. Birjarul îl recunoaște și nu se mulțumește numai cu atît. Atunci renumitul violonist îi spune:

— Dacă dumneata ești în stare să mă duci numai pe o singură roată fără să se răstoarne trăsura, atunci eu sînt gata să-ți plătesc atît cît mi se dă pentru un concert la care cînt numai pe o coardă!

Cînd cineva cîntă un concert pe o singură coardă de vioară, cuvintele măestrie, talent viguros sînt totuși prea mici pentru a răsplăti aceasta.

Nicolo Paganini

UN COMPOZITOR DE SEAMĂ

Acum 75 de ani, în Puești, în apropierea Bîrladului, cu case dărăpănate, înghițite de mizerie și sărăcie, s-a născut unul dintre înaintașii de seamă ai muzicii românești — compozitorul Gheorghe Cucu. Numele lui este astăzi din ce în ce mai cunoscut, iar melodiile simple, de o puternică expresivitate, create de el, pe baza unei adncii cunoașteri a cîntecului popular, strecoară în suflet veselia robustă, intristarea, emoția. Cînt de impresionant rîmți de dușoara pe care o fese încet, tărăgînat „Cîntecul de dor” și cîntă veselie se desprinde din tumultul melodiei „Haz de necaz”.

Prin 1899, după ce absolvise școala de la Biserica Domnească din Bîrlad, Gheorghe Cucu, în vîrstă de 17 ani, ia drumul Bucureștiului, în căutarea unui rost. Ducea cu el viața aspră, plină de necazuri, a țărănilor din sărăcăciosul său sat, ale căror cîntece de jale și revoltă lăseseră în sufletul lui urme adînci. În București intră cu multă greutate la conservator, iar în 1907, după ce i se cîntasera la Ateneu corurile „Frunză verde baraboi” și „Cîmbrișorul”, este trimis la Paris, la „Schola Cantorum”. Dar n-ajucase încă să plece din București, cînd valul răscolului țărănesc din 1907 prinsese să străbată Moldova și Muntenia.

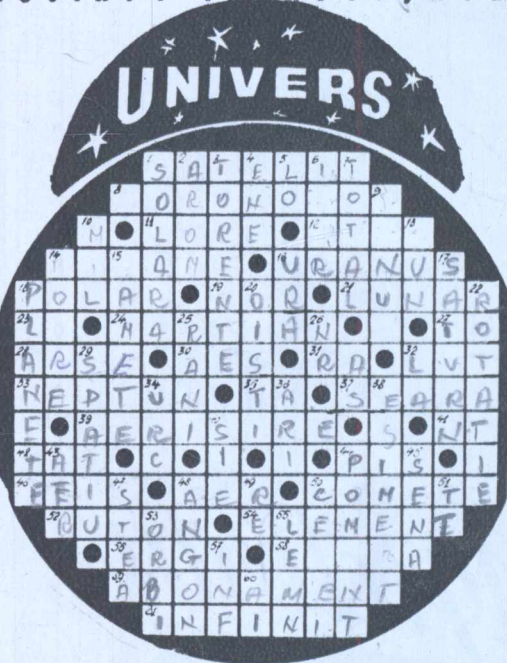

Cucu, profund impresionat de reprimarea singeroasă a răscolului, îi consacră cîntecul „Urșitoarea”, în care ogîndeste viața țărănilor obidiți. E o melodie lărgănată, plină de durere și zbucium ca doina pe care deseori o auzise pe dealurile Pueltilor.

În celelalte cîntece ale sale „Om țără noroc” sau „Greierele”, „Mincinosul”, „Iarna” compozitorul Gheorghe Cucu se dovedește un remarcabil creator de melodii în stil popular, în care este imprimat caracterul specific românesc al intonațiilor populare.

N. DELEA

CUVINTE INCRUCIȘATE

ORIZONTAL: 1. Unul din cei unsprezece care se rotește în jurul planetei Jupiter; 8. Genial astronom rus; 11. Vechi instrument muzical de fanfară (pl.); 12. Văzduh; 14. Dungii lungi și înguste care străbat suprafața planetei Marte; 16. Planeta care se rotește în jurul Soarelui o dată în 84 ani; 18. Ține de polul arctic; 19. Plutește deasupra Pămîntului; 21. Din lună în lună; 23. Aproape alb; 24. Locuitor al planetei vecine; 27. Tot nesfîrșit; 28. Expuse prea mult la soare; 30. Plec; 31. Soare egiptean; 32. Pămînt galben; 33. Penultima planetă; 35. Simbolul tantului; 37. Încep să apară stelele pe cer; 39. Primesire de aer; 41. Nota trad.; 42. Tată în limbajul copiilor; 44. Chem pisica; 46. Zeitate egipteană în antichitate; 48. Ceea ce ne înconjoară; 50. „Ploaie” de stele; 52. De exemplu, cunoscutul astronom sovietic G. A. Tihov față de cartea „Planeta Marte”; 54. Carbon, oxigen sau hidrogen; 56. Unități de măsură în fizică; 58. Limbă străveche; 59. E necesar să-l faceți la reviste și ziare; 61. „Despre... univers și lumi”, principala operă astronomică a lui Giordano Bruno.

VERTICAL: 1. Lumina soarelui; 2. Radical al alcoolului; 3. Căderi vertiginoase de apă; 4. Un moș somnoros; 5. Lucia Oprescu; 6. Pictor român; 7. Sumă; 9. Prima planetă ce apare pe bolta cerească și ultima care dispare în zori; 10. Meterez de pămînt; 13. Vechi termen comercial; 14. Șerpi veninoși; 15. Movilă de omăt; 16. Strigăt de victorie; 17. O planetă cu inel; 18. Jupiter, Pluton sau Mercur; 20. O are Carul Mare ca și cel Mic (pl.); 22. Mișcarea planetelor în jurul axei lor; 25. A te lovi; 26. Nota redacției; 29. În imensitatea universului; 32. Notă muzicală; 34. Pornesc spre stratosferă; 36. Lucrezi pămîntul; 38. De netăgăduit; 40. Pronume; 43. Ceea ce nu există absolut deloc pe Lună; 44. Planeta depărtată de Soare la 149.500.000 km; 45. Flu viu în Franța; 47. Sirius, Aldebaran, Castor, Polux, Vega sau Arcturus; 48. Gaz ce intră în compoziția aerului (1%); 49. Notă pe portativ; 50. Pronume la dativ; 51. Repet; 53. Nu văd lumina soarelui; 55. Bun de foc sau construcție; 57. Infanterie; 60. Nu-ți lipsește.

Soluție universală pentru scoaterea petelor

3 părți săpun semlîchid; 2 părți bolus alb; 2 părți carbonat de magneziu praf; 3 părți alcool 90°; 3 părți benzină; 1 parte borax; 1 parte amoniac.

Se amestecă bine și se păstrează în tuburi. Curăță petele de cerneală, de fructe și grăsimi.

ȘTIȚI CÎT DE MARE ESTE ATOMUL?

Aproape zilnic auziți vorbindu-se de energie atomică, de uriașă putere condensată în atomi. Și nu vă este necunoscut faptul că de miliarde de ani soarele răsîrdește căldură și lumină!

Știți însă că sursa acestei energii solare o constituie reacțiile nucleare prin care se pune în libertate energia atomică sau nucleară?

Dar ce sînt atomii? Atomii sînt particule materiale extrem de mici, din care sînt compuse elementele chimice. Iată câteva elemente chimice: oxigen, hidrogen, carbon. Filozofii antichității credeau că atomul este particula din materie care nu se mai poate divide. Savanții epocii noastre au dovedit însă că

atomul este constituit, la rîndul său, din protoni, neutroni etc.

Să ne facem o idee despre mărimea atomului.

Uitați-vă la grosimea unui fir de păr! Cît e de subțire! El bine, dacă acest fir de păr și-ar mări diametrul pînă la 10 km și în aceeași proporție și-ar mări diametrul și atomul, atunci el ar putea deveni vizibil cu ochiul liber! Pe o lungime de 1 cm sînt orînduiți 100.000.000 de atomi. Dacă atomii dintr-un gram de fier ar fi distribuiți pe toată suprafața pămîntului într-un strat omogen, flecărul centimetru pătrat al suprafeței pămîntului i-ar reveni circa 5.000 de atomi. Și nu uitați că suprafața globului pămîntesc măsoară 510.000.000 km².

Cîntoarele noastre care se împacă bine cu matematica, le putem furniza un număr care ilustrează mărimea unui atom. Dezvoltați zece la puterea minus 27 (10⁻²⁷)! Veți obține un număr care exprimă mărimea atomului. Dar să nu vă speriați dacă acest număr se va întinde pe aproape o jumătate de pagină.

Și acum, avînd o imagine aproximativă a mărimei atomului, vă va surprinde totuși cantitatea extraordinară de energie condensată în el. Gîndiți-vă numai! Energia eliberată dintr-un gram de substanță radioactivă ar putea ridica o greutate de 30.000.000 de tone la înălțimea Turnului Eiffel (300 m) într-o singură secundă! Energia aceasta echivalează cu aproximativ 100 miliarde de cal putere. Sau energia degajată hrușc dintr-un kilogram de radii echivalează cu energia pe care o pot da 340.000.000 tone de huiă arse dintr-o dată!

Cîte minuni se vor putea face atunci cînd toate stările lumii vor înțelege să folosească această energie în scopuri pașnice, în folosul omenirii!

DIN GRAVURA MEXICANĂ

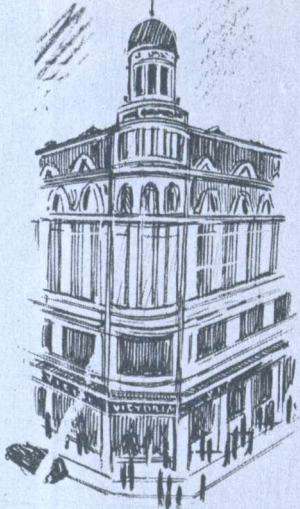

Adolfo Mexiac: „Drumeț”

N. RADU

R. NEDELEA

București Calea Victoriei 17

MAGAZIN UNIVERSAL "Victoria"

RAIOANELE DE SPECIALITATE
STAU LA DISPOZIȚIA PUBLI-
CULUI CU :

Confecțiuni, încălșăminte,
te, țesături, galanterie, len-
jerie, blănuri, parfumerie,
m rochinărie, articole de
menaș și uz casnic.

Este deschis în permanență
de la orele 7⁰ - 21⁰ fără între-
ruperi (în afară de duminică)

O. C. L.
PRODUSE INDUSTRIALE
INTERNAȚIONALE SIBIU
VIZITAȚI CU ÎNCREDERE
MAGAZINELE NOASTRE :

Magazinul Textile
Nr. 19

Parfumeria Nr. 13

Confecțiuni pentru
copii Nr. 15

Bogat sortiment de stoffe,
parfumerie și confecții
pentru copii

Vă prezentăm de astă dată atât în această pagină
cât și în suplimentul nostru bluze și fuste elegante
ce pot fi confecționate cu cheltuială puțină. La
magazinele noastre de textile se găsesc din abundență
materiale frumoase și ieftine, pentru ele.

Material alb cu desen în relief — 16 lei m; zefir
ecosez — 12 lei m; stofă iuni — 32 lei m; stofă în carouri
și joc de linii — 30 lei m; mătase în dungi și joc de
linii — 25 lei m; tafta iuni — 50 lei m; tafta ecosez
și în carouri — 54 lei m; stofă pentru fustă de la
60 — 170 lei m.

FUSTE & BLUZE

SĂNĂTATE ȘI FRUMUSEȚE

ÎN AJUTORUL MUNCITOARELOR TEXTILISTE

Pentru a preveni și a înlătura bolile profesio-
nale, pe lângă activitatea ce o duc conducerea între-
prinderii și comitetul sindical pentru protecția
muncii, este bine ca fiecare muncitoare să ia anu-
mite măsuri pentru a-și apăra sănătatea.

De pildă, e bine ca femeile care lucrează la răz-
boale sau alte mașini — de tricostat, țesut etc. —
într-un mediu iritant pentru piele, mucoase sau
ochi, să-și unșă fața cu o substanță grasă (vaselină
simplă), care în acest caz are rolul de protecție a
feței.

În cazul când aceste precauții nu au fost luate,
iar pielea este iritată și apar bubulițe — folicu-
lită — se poate proceda astfel: după lucru, acasă,
veți face un abur (așa cum se face o inhalație,

adică se ține capul, acoperit cu un prosop, dea-
supra unei oale cu apă clocotită după ce în preala-
bil s-au turnat în apă câteva picături dintr-o esență
uleioasă, se poate folosi și un inhalant de la farma-
cie). Aburii au rolul de a deschide porii și de a-i
curăța de impuritățile pătrunse.

După uscare se unge fața cu o pomadă (Vitamina
A. 100.000 u, foliculină 50.000 u, lanolină sau
vaselină 100 gr). După câteva ședințe de acest
fel se va trece la protejarea regulată a feței, așa ca
mai sus.

Pentru ochi, dacă sînt oboșiți sau prezintă o
ușoară jenă ori usturime, e bine să punem acasă
prișnițe cu acid boric 40%, circa o oră. Nu trebuie
să ezităm să ne prezentăm medicului specialist
în cazurile mai serioase.

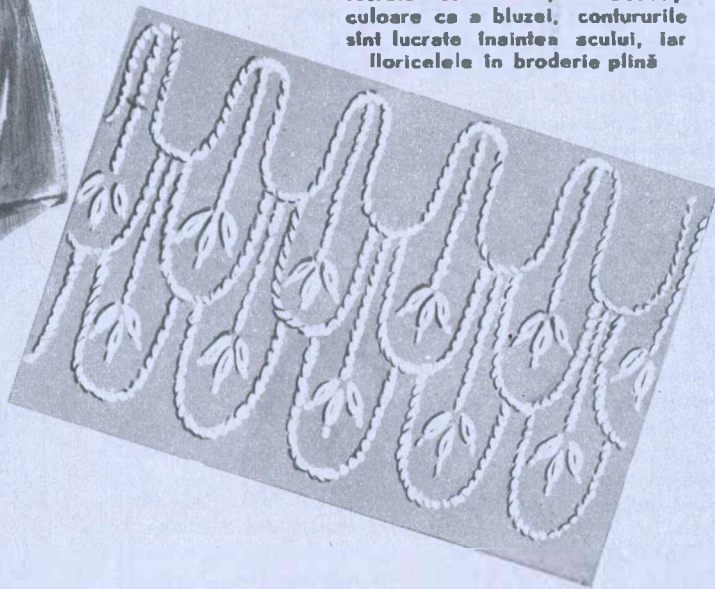
M. C. I.

ÎNTRERINDERE
PENTRU
DIFUZAREA
MATERIALELOR
SPORTIVE

VĂ OFERĂ, ÎNTR-UN BOGAT SORTIMENT, TOATE MATERIALELE ȘI ECHIPAMENTELE SPORTIVE DE IARNĂ, ÎN MAGAZINELE DIN BUCUREȘTI ȘI PROVINCIE

Modelul alăturat reprezintă broderia bluzei de mai sus. Ea este lucrată cu mulină, în aceeași culoare ca a bluzei, confururile sînt lucrate înaintea acului, iar floricelele în broderie plină

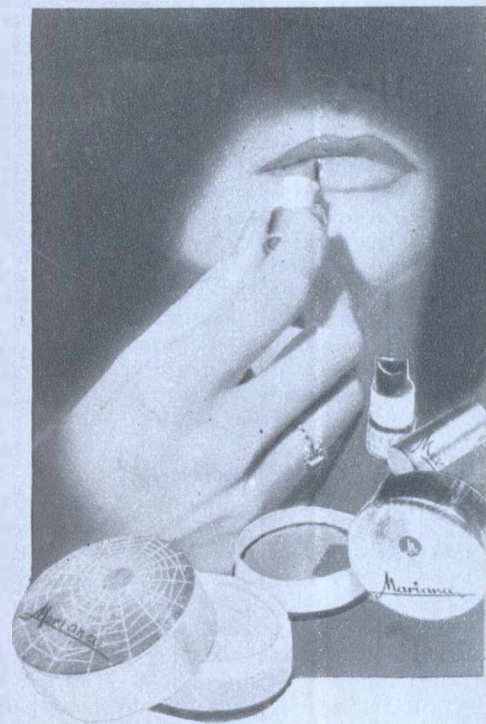
Varicele reprezintă altă afecțiune care în faza ei inițială trebuie combătută. În general ele apar la o vîrstă mai înaintată. Principalul în acest caz este să sezișăm la timp apariția lor, pentru a lua măsurile cît mai din vreme.

Se recomandă purtarea unor ciorapi elastici pînă deasupra genunchilor în timpul statului în picioare, iar acasă ținerea picioarelor în timpul odihnei sau al somnului la un nivel mai ridicat decît al corpului, prin așezarea unei perne sub piciorul respectiv.

În lipsa ciorapilor elastici, se poate folosi o față care se înfășoară strîns în jurul piciorului, pornind de la talpă spre genunchi. În acest fel, varicele, după apariția lor, sînt împiedicate să se mărească, compresia avînd rolul de a suplini slăbiciunea peretelui venos, cauza dilatării lui și deci a varicelor.

În privința așa-numitelor dureri de șale—lombalgiiile — ,acestea pot fi datorite mai multor cauze. Uneori aceste dureri pot fi simple nevralgii, urmarea unei gripe, a oboseții sau o ușoară inflamație a nervilor. Dacă după tratamentele clasice (antinevralgice, fricțiuni, căldură, ventuze, badijonaje cu iod-gaiacol, Vitamina B.1) aceste dureri persistă, cauza lor poate fi mai serioasă: fie o cauză genitală (o rupere de perineu după o naștere, o inflamație ovariană — anexită — , o cădere a uterului pe spate etc.), fie extragenitală (reumatism, sciatică, lumbago, o afecțiune renală). În toate aceste cazuri trebuie să ne adresăm medicului, care va căuta cauza și va indica tratamentul respectiv.

Dr. R. ZALMAN

Folosiți cu încredere

PUDRA, FARDUL ȘI ROȘUL DE BUZE

„MARIANA”

De vânzare în toate magazinele cu articole de parfumerie și cosmetică

ÎN ATENȚIA COMISIILOR DE FEMEI ȘI A COMITETELOR DE PĂRINȚI

De curînd, printr-un ordin al Ministerului Învățămîntului, a fost aprobat un regulament, care are, printre altele, următoarele prevederi: „Pentru elevii ai căror părinți nu le pot asigura la timp și în bune condiții masa de prînz se înființează cantine școlare.

Cantinele școlare pot lua ființă în orașe și centre muncitorești cu un număr minim de 50 elevi.

Cantinele școlare se organizează pe lîngă o școală care poate asigura condițiile necesare bunei funcționări, cu obligația de a deservi toate școlile sau un număr de școli de cultură generală și pedagogice din aceeași localitate.

Pregătirea mesei se poate face la școala unde funcționează cantina, la cantina unui internat sau la o altă cantină din localitate, cu sprijinul sfatului popular local.

La aceste cantine școlare se servește elevilor numai masa de prînz.

Plata mesei se face cu anticipație, cel mai tîrziu pînă în ziua de 5 a fiecărei luni.

Directorii de școli care au în școlile respective elevi ce iau masa la cantinele școlare

vor organiza, cu ajutorul cadrelor didactice, supravegherea elevilor înainte de orele de curs (pentru cei ce învață după-amiază) sau după orele de curs (pentru cei ce învață dimineața) prin ore de meditații sau diferite acțiuni ca: audiții radiofonice, șezători literare și artistice, vizionări de filme, vizite în comun etc.”

Cele de mai sus răspund numeroaselor sezișări făcute de părinții aflați în cîmpul muncii și care nu au sub supravegherea cui să-și lase copiii în anumite ore ale zilei. După cum se vede, pentru crearea condițiilor și înființarea a cît mai multe astfel de cantine școlare, este necesar ca școlile să primească un sprijin serios în primul rînd din partea sfaturilor populare, cît și din partea întreprinderilor și a comitetelor de părinți. Rugăm membrele comisiilor de femei, ale comitetelor de părinți etc. să ne scrie ce au întreprins sau ce au de gînd să întreprindă pentru descoperirea și valorificarea tuturor posibilităților în această direcție, pentru a organiza astfel, prin paginile revistei, un schimb de experiență.

ARTA CULINARA

DIN ACELAȘI ALUAT MAI MULTE FELURI DE FURSECURI

Aluatul: 250 gr făină, 200 gr unt sau margarină, 200 gr zahăr praf, 2 ouă întregi, 1 gălbenuș, coajă rasă de lămție sau 280 gr făină, 150 gr untură, 1 pachet praf de copt. Aluatul se lucrează cu cuțitul. Se adaugă 2 ouă întregi și un gălbenuș, vanilie, 3 linguri zahăr.

Se face un aluat care se frămîntă repede. Se fac din el diferite fursecuri.

1) Fursecuri cu spumă. Se întinde o foaie subțire, se taie rondele cu pătrelul de țuică, se pune pe fiecare cu lingurița cîte puțin albuș de ou (bătut cu zahăr). Se coc. Coapte se lipesc cîte două cu marmeladă acrișoară.

2) Cocarde. Se întinde o foaie potrivit de groasă, din care se taie rozete cu o formă din tablă. Se coc. Pe fiecare se pune cîte o grămăjoară de marmeladă, iar în vîrf cîte un miez întreg de alună.

3) Se întinde foaia, se taie rondele cu paharul de țuică. Se coc, apoi se lipesc cîte trei cu cremă de nucă între ele (nucă măcinată se opărește cu oțeta laptelui îndulcit cît să dea o cremă alifioasă, se pune vanilie sau coajă rasă de lămție). Se ung cu cremă și pe margini,

apoi se tăvălesc prin nucă tocată.

4) Sărutaro de logodnic. Se fac din același aluat mîngulișecii nuca. Se pun pe tavă. Se face pe fiecare cu degetul o adîncitură, se pune în ea puțină marmeladă, iar deasupra o migdală sau miez de nucă.

PRĂJITURELE PRĂITE ÎN ULEI SAU UNTURĂ

Coca: 350 gr făină, 3 ouă întregi, praf de copt, 150 gr zahăr, 3 linguri smîntînă, un praf de sare sau 300 gr făină, 150 gr zahăr, 70 gr unt, 2 ouă, 2 linguri smîntînă, coajă rasă de lămție, 1 lingură rom sau coniac.

TRANDAFIRAȘI

1) Din unul din cele două aluaturi se întinde foaie, se taie rondele, se crestează fiecare rîndea de 4—5 ori, așa ca mijlocul să rămîină întreg. Se pun cîte 4—5 una peste alta, se lipesc apăsîndu-se cu degetul în mijloc. Se coc în untură încinsă. Cînd sînt coapte, se pune pe fiecare cîte o vișină din dulceață și se presară cu zahăr praf. Arată ca niște frumoși trandafirăși.

2) Se întinde foaie, se taie rondele și pătrate; se crestează în cruciș. Virfurile se ridică în sus. Se dau la cuptor.

CÎND NE SOSESC MUSAFIRI LA MASĂ PE NEAȘTEPTATE

Facem repede unul din aceste mici platouri, care sînt gustoase și aspectuoase și nu ne iau mai mult de 10 minute. Desfăcînd o cutie de pește sau paté de ficat și un borcan cu compot, vom completa masa.

1) Cupe din parizer. Felii de parizer se prăjesc în ulei încins. Feliile iau forma unor cupe (din cauza pielii care se strînge). Aceste cupe le umpleți cu un sote din mazăre de conservă. Aranjați pe un platou, punînd în mijloc cartofi prăjiți.

2) Omletă cu salam rusec și salată: Faceți din 2—3 ouă, sare și puțin lapte, toate bine bătute, o omletă pe care o aranjați pe un platou, înconjurată cu felii de salam rusec sau un alt salam, se servește cu salată verde sau castraveți murați.

3) Ouă cu slănină. Puneți la fript într-o cratiță 2 felii de slănină așumată. Cînd este aurie, se sparge deasupra un ou, se sarează, se pipărează și se lasă să se coacă cîteva minute. Aceasta este o porție și faceți atîtea porții cîte persoane sînteți la masă.

Draga NEAGU
gospodină din Piatra Neamț

RESTAURANTELE DIN
ORASUL STALIN

"Bucuresti"

P-ja 23 August 10

"Oltul"

str. 7 Noiembrie 28

Specialități culinare și de cofetărie
Vinuri alese din podgorii renumite

Deschise între orele 8 și 24

RESTAURANTUL

"CARUL CU BERE"

Bd. Vorosilov 4
servește în permanență bere

VIZITAȚII
UNITĂȚILE T.A.P.I.

Constanța

"DOBROGEA"

"PESCĂRUȘ"

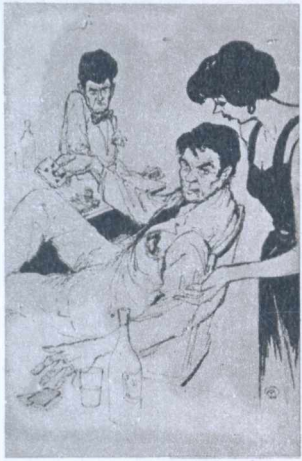
"PĂLTINIȘ"

Se servește la dejun și seara:
mîncări alese, specialități grătar,
pescărie
Vinuri selecționate
Orchestra Jaz și romînească.
Deschise între orele
8 dim. și 1 noaptea

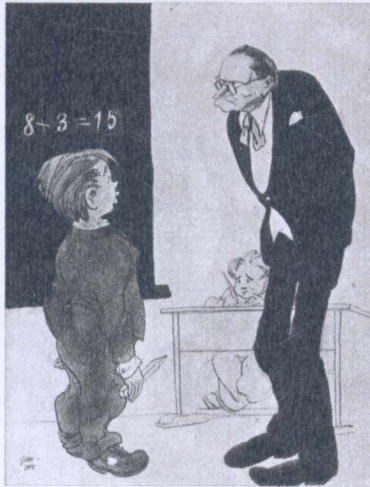
Revista „Femeia”, editată de Comitetul Femeilor Democrate din R.P.R., apare lunar. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali sau difuzorii voluntari. Costul abonamentului este de 3,75 lei pe trei luni, 7,50 lei pe șase luni și 15 lei pe un an

Red. și ad-țe: București, Piața Scîntei. Tel. 7.33.71-7.60.10, Int. 1139. Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scîntei „I. V. Stalin” — EXEMPLARUL 1,25 LEI

DIN EXPOZIȚIA INTERREGIONALĂ DE ARTĂ PLASTICĂ

VAL MUNTEANU
CĂRȚILE LUI
„Mi se spune mereu la facultate: «Mai ia și tu o carte în mână...» naibii... eu nu iau una, iau trei...»

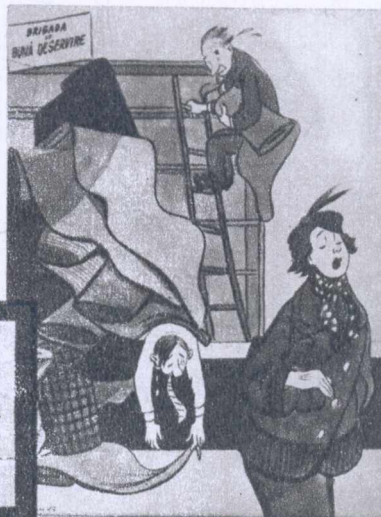
GION D. MIHAIL
— Zici că tatăl tău te-a învățat să socotești? Ce e el?
— Ospătar!

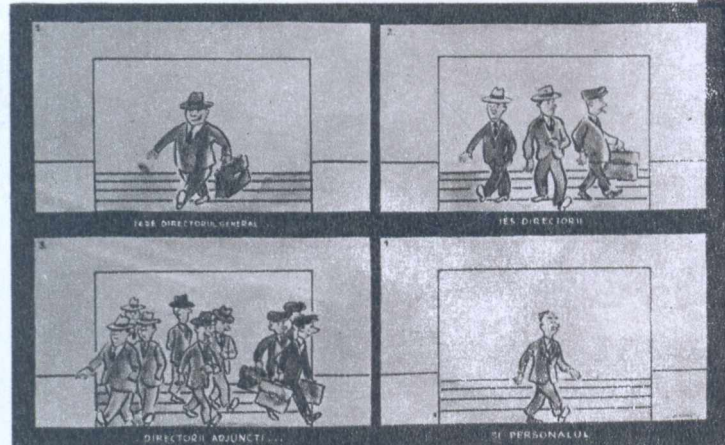
AUREL JIQUIDI
Zoe Trahanache la talcioc.

UMOR

NELL COBAR

ADRIAN LUCACI
CULMEA POLITETII
„Vă rugăm, mai poftiți și mine!”

GION D. MIHAIL

ÎN EPOCA DE PIATRĂ:

FĂRĂ FILODORMĂ!
Funcionarul: „Poftim, oi s-au repartizat două camere, baie, bucatărie cu încălzire centrală”.

Birocratul: Dă fuga la etajul trei și ad-o înregistrată!

— Încă o cerere?
— Nu, am venit să le iau și să vezi ce garsonieră îmi fac din ele.

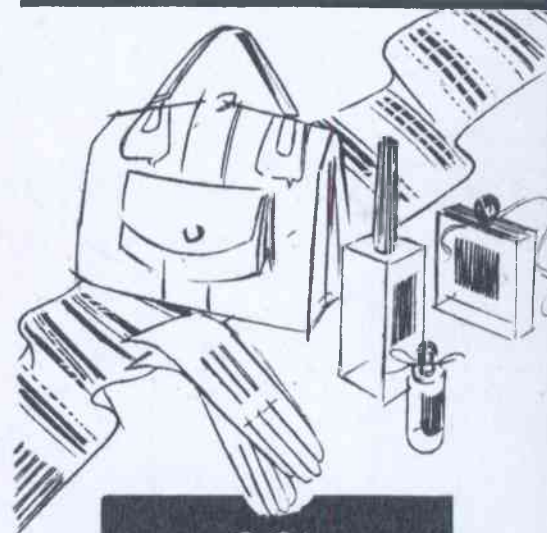
D. C. L.
PRODUSE INDUSTRIALE
CONSTANTA
MAGAZINUL

UNIVERSAL

CONSTANTA
str. Ștefan cel Mare 55

BOGAT SORTIMENT

de:
— Tesături de bumbac —
— mătăsuri — stoffe
— confecții — tricotaje
— marochinării
— parfumerie. Articole
de uz casnic

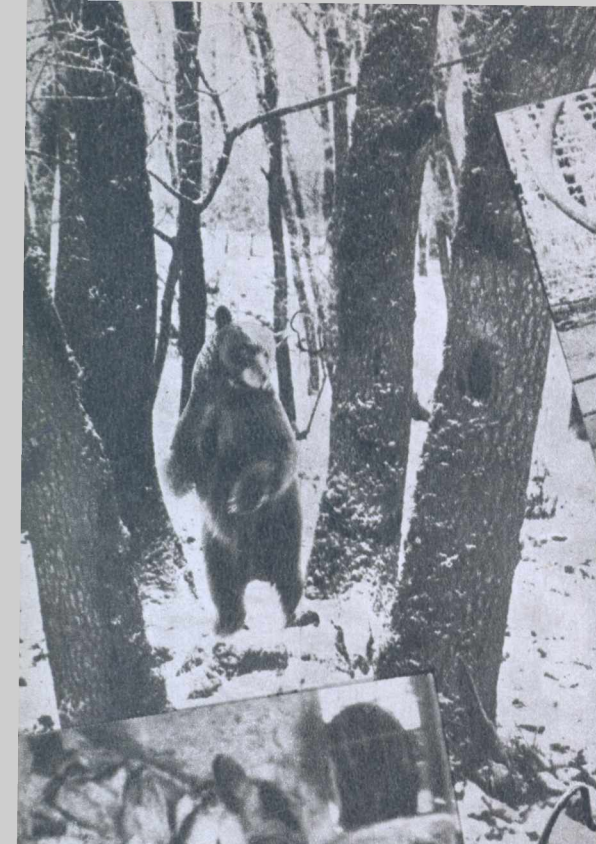
O. C. L.
Produse industriale
Or. Stalin

Magazinul
de galanterie
și parfumerie
nr. 16

ORAȘUL STALIN
Piața 23 August, 16

prezintă

un sortiment variat
de articole de lux
pentru femei

ȘI PRAVILA NATURII POATE FI SCHIMBATĂ

Jama și-a chemat din îndepărtatele-i hotare meșteri bijutieri să-i împodobească fela. Acum investimintată în toga albă de hermină bătută-n diamante, cu corițele-i împletite în șiraguri de perle cu bobul rece și greu ca lacrima de rouă, o parni prin hățșurile pădurii. Pădurea e nemișcată, înghețată. Moș Martin hibernează, slab și amorțit ca o umbră shakesperiană. Lupii, adunați în haite, urlă clănțănindu-și colții... Celalalte jivine ale pădurii s-au aciviat într'coșate prin scorburi.

— Totul se petrece așa cum scrie în pravila veche a naturii, își soune domnița cu trupul ca spuma laptelui, alunecând mai departe.

— Dar, vai, ce-i aici? Se clatină larna ca în fața unei vedenii: o haită de lupi s-au strins unul într-altul la o pruncă nu prea aspră:

— Hai... Moș de aici! Moș n-auzi!

O mătură cheală s-a ridicat amenințătoare în sus. Și lupii și-au băgat coada între picioare.

— Cine ești dumneata? Întrebă larna pe omul cu mătura, ești vrăjitor?

— Eu... ts Stan Conrad, îngrijitor la lupi... la, le fac o țără de curățenie dihcnilor astea, înaintea de a le aduce mincarea. Acu ti gata: hai nal Cuțu, cuțu... vin aici! Și „cuțu” se apropie chelălând bucuros, dă din coadă și linge mîna subțire a omului cu mătura.

Marghita s-a trezit din somn mai la nămiaz. Voinică, grasă, cu ochi strălucitori de curtezană, Marghita-și netezește părul și-și întinde mădularele într-un cōscat lasciv: „Mhoorrr... mhoorrr...”. Se înalță apoi, își străneste ochii cu laba și cată în susul șoselei. Iată-l! se apropie voinicul mult așteptat.

Voinicul vine cu pas legănat aducînd cu sine două găleți pline ochi. Marghita dă semne de nerăbdare. Sep lan s-a apropiat. A umplut cu mămăligă proaspătă și lapte troaca Marghitei. Ce mai ospăț!

— Nu spui mulțumesc... Of,

oț cine-mi ești, cucuonă! O vorbă bună găsește întotdeauna Sep lan să grăiască răsfățaților săi panșonari ai grădinii zoologice din Sibiu.

— De ce nu-s urșii mei slabi și amorțiti ca ai tăi, întrebă în șoagă îngrijitorul pe domnița albă ce-și mușcă în ciudată buzela. De ce? — Pentru că eu, vezi, le dau hrană din belșug și tot ce le trebuie, vite chiar astăzi veni luci, băiatul cu căruța de la G.A.S.-ul din Panca. Ne-a adus morcovi, 1.000 kg porumb pentru luțica mistrețul și pentru ceilalți ierbivori tot 1.000 kg, 100 kg fosfat și calciu. Și nu-ți mai zic că pentru vulturi, lupi, dihori primim zilnic cite 30-40 kg carne de cal (cai sacrificiați), și ioca așa ei nu mai flămînzesc larna și nici nu mai amorțesc. Ce crezi dumneata că pravila naturii nu poate fi schimbată? Ehehe!... numai să vrea omul și-ți urnește și munții din loc! — la-n se uită citu-s de veseli și voinici băieții mei acu. În toi de iarnă.

— Bine, bine, dar asta-i o risipă, șuieră larna în ciudată!

— O ri-sipă? Ti ripostă paznicul înfuriat. Cum risipă? Numai anul trecut au fost 60.000 de vizitatori în grădina noastră zoologică. Și vizitatori străini au fost și au putut astfel cunoaște o parte din fauna țării noastre. Risipă zici? Păi să-ți răspundă elevii și tavarășii de la Muzeul de științe naturale, care vin aici, studiază și-și completează cercetările.

Ei mai zici ceva, domnișoară larnă? Mai zi, hai... dacă-ți dă mîna. Ce faceee... Tac?...

Luiza VLĂDESCU

